

Adventes Vēstis

2016. gada maijs, #5 (243)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
ĢIMENE UN
21. GADSIMTA
IZAICINĀJUMI

VECĀKU UN
SKOLOTĀJU
KONFERENCES
ATSKAŅAS

BEZJĒDZĪGĀS
CIEŠANAS UN
DIEVA LABES-
TĪBA

PAR JAUNIEŠU
KONFERENCI
"DIEVS IR LABS"

INTERVIJA
AR RAUŠU
ĢIMENI

Latvijas ziņas	4
Tēma	7
Vārds mācītājam	12
Intervija	15
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Ģimene	22

Mīlestības bauslis

“**B**ērniņi, vēl mazu brīdi es esmu ar jums. Jūs mani meklēsiet, un, tāpat kā es jūdiem esmu teicis, tā arī jums tagad saku: kurp es aizeju, jūs nevarat nākt. Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā jūs mīliet cits citu. Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zināt, ka jūs esat mani mācekļi.” (Jņ. 13:33-35)

Maijs man kā mammai ir mīlestības mēnesis – Māmiņdienas dāvanas, īpaša uzmanība, arī dabas skaistums, puķes un daudz kas cits sirdi iepriecinošs. Dievs pavasara spilgtākajā mēnesī visiem ir sarūpējis kaut ko skaistu un sirdi aizkustinošu. Bet lielāka dāvana

ir tas, ka mēs paši varam būt Viņa dāvana citiem, varam dalīties savā priekā ar apkārtējiem un būt viņiem kā stiprinājums.

Šajā žurnāla numurā jūs atradīsiet rakstus par dažādām aktivitātēm gan bērniem, gan jauniešiem (īpašs paldies Janai par kalpošanu un jauniešu darbības atspoguļošanu), gan ģimenēm. Katrs mēs piederam savai ģimenei (vecākiem, bērniem), bet arī draudzē jūtamies kā garīgie radnieki, un šī sajūta vismaz man liek ik sabatu nevis izgulēties, bet celties un ar patiesu prieku doties uz savu draudzi.

Man šķiet, ka tieši piederības sajūta ļauj ikvienam cilvēkam justies labi. Mēs esam saistīti (ģimenē, draudzē, draugu lokā, pat teritoriāli un idejiski), un labākais, ko Dievs var mums dot – būt mīlestības pilniem, rīkojoties un darbojoties ikviens savā vietā.

Vēl es gribu pateikt patiesu paldies Māriņai Lipskai par pūlēm, ko viņa pielikusi, veidojot šī numura tematu un intervijas. Lai Dievs bagātīgi svētī gan viņu, gan viņas ģimeni, gan ikvienu no Jums!

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Lūgšanas pēc atmodas

“Un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi. Tad nu tagad Manas acis būs atvērtas un Manām ausīm labpatiks dzirdēt šinī vietā izteiktās lūgšanas, jo Es esmu izraudzījis šo namu un esmu to darījis svētu, lai tur mūžīgi mājotu Mans Vārds un Manas acis un Mana sirds būtu tur vienmēr.” (2.Laiku 7:14-16)

Šie varenie Bībeles vārdi, kas sevī ietver dievišķās mīlestības atklāsmi un vispārsteidzošākos apsolījumus, iedvesmoja arī Latvijas draudžu savienības lūgšanu kalpošanas vadītājus kādam lielam un ļoti nozīmīgam projektam.

“Dieva sirds Latvijas draudzēs”. Ar tādu devīzi 7. maijā startēja lielais 100 dienu lūgšanu maratons Latvijā. Vairāk nekā 100 cilvēku ir iesaistījušies šajā garīgajā lūgšanu cīņā. Vairākas reizes dienā katram visatbilstošākajā laikā ir iespējams pievienoties kādai no 5 telekonferencēm no jebkuras vietas Latvijā, lai kopā ar pārējiem lūdzējiem ieklausītos iedvesmojošā lasījumā, pārrunātu aktuālās lūgšanu vajadzības un, protams, vienotos kopējās lūgšanās. Labā ziņa ir tāda, ka lūgšanām var pievienoties arī jauni dalībnieki. Lielais mērķis jeb galvenā tēma šajā Lūgšanu maratonā ir atmoda un vienotība Latvijas draudzēs. Tās ir lūgšanas pēc pārmaiņām vispirms ikvienā lūdzējā pašā, mūsu ģimenēs, draudzēs un, protams, mūsu zemē Latvijā. Pats svarīgākais, lai būtu šī vēlme pēc pārmaiņām un iekšējā nepieciešamība pēc garīgas atmodas.

“Vislielākā un visneatliekamākā no visām mūsu vajadzībām, pēc kuras nepieciešams tiekties vispirms, ir patiesas dievbijības atmoda mūsu vidū. Vajadzētu nopietni censties iegūt Kunga svētību ne tāpēc, ka Dievs nevēlētos mums to piešķirt, bet tādēļ, ka mēs neesam gatavi to saņemt. Mūsu Debesu Tēvs ir daudz labprātīgāks dot savu Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki vēlas dot labas dāvanas saviem bērniem. Tomēr atgriežoties, pazemojoties, nožēlojot un sirsnīgi lūdzot, mums ir jāizpilda nosacījumi, kurus īstenojot Dievs ir apsolījis dot savu svētību. Atmodu drīkst sagaidīt vienīgi kā atbildi uz lūgšanām. (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” II, 88.lpp.)

Mūsu ievada tekstā (no 2. Laiku grāmatas) ir minēti Dieva nosacījumi, kurus piepildot, varam sagaidīt garīgu atmodu un Svētā Gara izliešanos pār draudzi: “Pazemosies, pielūgs, meklēs Dievu, atgriezīsies no ļauniem ceļiem...” Apustulis Pāvils vēstulē Romiešiem (12:11-12) atklāj vēl kādus patiesas garīgas atmodas priekšnoteikumus.

“Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priedīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.”

Arī Jāņa Atklāsmes grāmatā vēstījumā Laodiķejas draudzei varam lasīt Kristus aicinājumu savai draudzei - atstāt garīgumu paralizējošo remdenību, pazudinošo pašpaļāvību un aklumam līdzīgo egoistisko pašpietiekamību. Reizēm cilvēki domā, ka tad, kad būs pienācis Dieva noliktais laiks, Svētais Gars kā orkāns pārņems visu draudzi un visi klātesošie gribot, negribot būs spiesti piedzīvot garīgu atmodu.

“Vai mēs ceram redzēt atmodušos visu draudzi? Tāds laiks nekad nepienāks. Darbs ir jāsāk katram atsevišķi. Mums vairāk jālūdz un mazāk jārunā.” (“Izmeklētas vēstis”, 88.lpp.)

Lai piedzīvotu visradikālākās pārmaiņas savā garīgajā dzīvē un attiecībās ar Dievu, mums katram personīgi jāspēr pirmais solis šajā virzienā. Tas nav nekas cits kā lūgšana pēc Dieva žēlastības un Svētā Gara izliešanās manā sirdī, pēc garīgas atmodas manā personīgajā dzīvē un kalpošanā.

Lai Dievs svētī mūsu lūgšanas ar atmodu un lielām pārmaiņām!

Gaidāmie pasākumi

8. jūnijs

10:00-16:30 Rīgā Baznīcas ielā 12a viesosies un tiksies ar draudžu vecākajiem un mācītājiem Ģenerālkonferences viceprezidents Marks Finlijs un Transeiropas divīzijas prezidents Raafats Kamals.

Pl. 18:00 dievkalpojums ar Marka Finlija piedalīšanos.

9.-19. jūnijs

Veselības centra "Tavai sirdij" organizēts veselības seminārs Jūrkalnes kempingā "Sīļi". Vairāk informācijas pa tel. 26810194.

10.-17. jūlijs

Latvijas "Ceļa meklētāju" nometne.

10.-14. augusts

Lielā telts sanāksme Mazirbe 2016. Vieslektors no Ziemeļamerikas divīzijas Rons Kluzē. Informācija un reģistrācija teltsanaksm@gmail.com.

Sludinājumi

- Veselības kalpošanas nodaļa aicina piedalīties veselības nometnē Jūrkalnē no 9. līdz 19. jūnijam. Seminārā jūs varēsiet ne tikai labi atpūsties un uzzināt vērtīgu informāciju, bet arī uzlabot savu veselību.

Seminārs būs ar spraigu dienas ritmu – laicīgu celšanos, rīta rosmi, vingrošanu, pastaigām, lekcijām par dzīvesveidu, kulinārijas meistarklasi, procedūrām (masāžu, ūdenstherapie), saviesīgiem pasākumiem, sevis izzinošām pārdomām un citām aktivitātēm.

Seminārā piedalīsies:

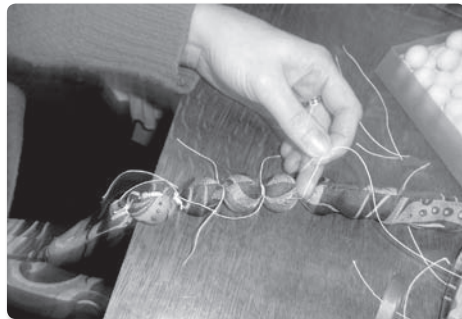
Ansis Roderts – fizioterapeits, lektors; Mikus Mezītis – fizioterapeits, lektors; Rigonda Vecvagare – medmāsa, ūdens procedūru meistare; šefpavārs – Stefānija Roslēviča; un citi. Piedalies pats un ņem savus draugus līdzi!

Uzzini vairāk, zvanot uz telefonu 26810194.

Kaklarotas no kaklasaitēm

Katram cilvēkam Dievs ir devis kādu talantu. Mēs esam atbildīgi par to, kā šo talantu attīstīsim, kā to liksim lietā, lai no tā būtu ieguvums ne tikai mums pašiem, bet arī cilvēkiem, kas dzīvo mums līdās. Tāpēc mēs, Smiltenes adventistu draudzes māsa, nolēmām veidot sievu vakarus, kuros dalītos ar citām māsām tajā, ko katra no mums vislabāk prot.

Mūsu draudzes māsa Anna Ģipsle prot darināt ļoti skaistas rotas sievietēm. Mēs lūdzām Annu iemācīt arī mums, pārējām draudzes māsām un pasākuma viesiņām, izgatavot šādas brīnišķīgas kaklarotas. Viņa piedāvāja šajā, pirmajā reizē, parādīt mums, kā pagatavot kaklarotu no vīriešu kaklasaitēm.

Uz pasākumu ieradās arī uzaicinātās viesiņas. Jaukā pēcpusdienu vakara sākies. Lai mēs viena otru labāk iepazītu, Ieva Punte bija sagatavojusi skaistas papīra puķītes, uz kurām katra māsa uzrakstīja savu vārdu, un puķīti glīti izkrāsoja. Izrādījās, ka kopā bijām sapulcējušās trīs paaudzes.

Bija veikts rūpīgs sagatavošanās darbs. Anna bija parūpējusies par

visu nepieciešamo – bija sagādātas vīriešu kaklasaites, dažāda lieluma koka bumbiņas, kas jāiešuj kaklasaitē, krāsainas lentītes, diegi un adatas.

Šis darbs, kā uzsvēra Anna, jāveic ļoti rūpīgi, nestrēdzoties, cieši iesienot bumbiņu pie bumbiņas kaklasaites šaurākajā daļā.

Nedomājiet, ka viss ritēja tik gludi! Ja esi sašuvusi par vaļīgu, tad jāārda vaļā un darbs jāsāk no jauna. Citādi bumbiņas pa iekšu „dancos”, un kaklarota neizskatīsies tik skaista. Un tā pavisam 9-10 bumbiņām bija jāierāda sava vieta kaklasaitē. Robežā starp katru bumbiņu bija jāiešuj krāsaina lentīte.

Arī mazās meitenītes Sāra un Amanda līdās mammai cītīgi mācījās sev veidot šo grezno lietu.

Anna kā labā dvēselīte centās katrai māsai ierādīt, kā pareizi veicams darbs, saudzīgi norādīja, ja kas nebija izdevies ar pirmo reizi, un palīdzēja sākt no jauna.

Un tad jau darbs pamazām tuvojās noslēgumam. Kaklarotas viena pēc otras ieņēma savu cienīgo vietu uz māsu blūzītēm vai džemperiem. Katra sevi varēja aplūkot spogulī, priecāties par paveikto brīnumu un iemūžināt to fotogrāfijā!

Pēc jaukās darbošanās Ieviņa visas māsašs aicināja uz pasākuma noslēguma tēju un Dzintras Apenītes cepto kūku. Malkojot tēju, priecājamies par paveikto un domājam, kā organizēt nākamās sievu vakarus mūsu draudzē, jo talantu un radošu ieceri ir daudz.

Mīļš paldies mūsu draudzes māsām Annai, Ievai un Dzintrai par šo jauko, radošo un sirsnīgo pēcpusdienu!

Regīna Melzoba, Smiltenes draudze

Dieva darbi Jelgavā

Mūsu draudzē ir kāda sieviete, Kristīne. Viņai ir astoņi bērni. Viņa praktiski neapmeklē draudzi. Kristīne ar visu ģimeni pārcēlās dzīvot uz pašvaldības piešķirto dzīvokli Egas ielā. Viņi tur saskārās ar vairākām grūtībām. Dievs īpaši uzrunāja draudzkopības nodaļas vadītāju, kura daudz palīdzēja, lai viņa varētu tur iedzīvoties.

Viena no problēmām šajā dzīves vietā bija tā, ka tur spokojas. Šo spoku man aprakstīja puika, kurš pats pāris reizes viņu redzēja. To esot redzējusi arī vecākā meita. Spoka klātbūtni pamanījusi arī pati māte, Kristīne. Dzīve šaurajā dzīvoklī kļuva gaužām neomulīga. Viņa ar šo problēmu vērsās pie draudzes.

Divi draudzes vecākie vienojās braukt pie Kristīnes un lūgt Dievu, lai šo māju atbrīvo no spoku klātbūtnes. Draudzes vecākie, protams, bija nobažījušies. Tā nav nekāda joka lieta: dzīt spokus no mājas laukā. Ja darīšana ir ar ļaunajiem gariem, tad var sanākt kā Skevas dēliem Apustuļu darbu grāmatā. Viņi nopietni gatavojās, pārmeklēja sevi, gavēja un lūdza.

Pienāca sestdiena. Pēc dievkalpojuma, kopīgi pielūguši, draudzes vecākie devās uz spoku apsēsto dzīvokli. Viņi aprunājās ar māti un jautrajiem bērniem. „Neviens cilvēks nevar spokus izdzīt, jo ļaunie gari ir spēcīgāki par cilvēkiem,” viņi teica klātesošajiem. „Vienīgais, kurš to varēja, bija Jēzus Kristus. Mēs varam lūgt Viņu, lai atbrīvo arī jūsu dzīves vietu. Vai jūs to vēlaties?” Māte atbildēja, ka vēlas gan. Lūdza abi draudzes vecākie. Savu lūgšanu izteica arī Kristīne. Bet bērni pa to laiku ķīķināja un smidzināja cits citu. Vēl pāris pamācošus vārdus teikuši, vecākie devās prom. Vēlāk pārrunājot, viens no vecākajiem atzinis, ka nav sajutis dievišķu spēku lūgšanas laikā. Kas notika tālāk? Nākamajā naktī bērni esot bijuši īpaši nemierīgi, kā nekad agrāk. Bet pēc tam spoki vairs neesot redzēti. Tagad jau ir pagājis vairāk kā gads no tās reizes. Ja tā padomā, Dievs izdzen ļaunos garus arī mūsdienās, arī Latvijā, arī Jelgavā.

*Ulvis Skadiņš
Jelgavas draudzē*

Lācis uz Ukrainu

Daugavpilī un Krāslavā no 7.līdz 9.maijam notika zinātniski izglītojoša programma mūsu drauga Alekseja Oparina (Ukraina) vadībā. Daugavpilī sanāksmes notika draudzes telpās, bet Krāslavā kultūras namā. Atvadoties draudzes mācītājs Vitālijs Kroitors pasniedza Aleksejam Oparinam lāci ar Latvijas karoga šalli kā dāvanu viņa nesen dzimušajai meitiņai Aleksandrai.

Andris Pešelis

Draudze jaunās telpās

Jau kopš gada sākuma mēs – Rīgas 5.draudzes brāļi un māsas – dzīvojām “uz čemodāniem”, jo VEF Kultūras pilij plānots kapitālais remonts. Šajās telpās draudze pulcējusies kopš savas izveidošanas – 1992.gada vasaras, kad pēc brāļu Mitlaideru semināra jaunkrisītie un neliela grupa pieredzējušo draudzes locekļu apvienojās

Rīgas 5. draudzē. Kopš tā laika kopā ar mūsu mīlo mācītāju Uldi Liepiņu un viņa ģimeni piedzīvoti daudzi skaisti mirkļi. Esam patiešām draudzīga ģimene – draudze – un daudz ko esam šo gadu laikā piedzīvojuši. Bet ne pārceļšanos Tagad tas ir noticis. Uz jaunajām telpām – Vidzemes priekšpilsētas izpilddirekcijas nelielo zāli pirmajā stāvā – 7.maija sabata rītā devāmies ar nelielām bažām – vai būs pieejamas klavieres, vai atradīsies telpas bērnu sabatskolai, vai visiem būs labi? Bet, ienākot gaišajās, ērtajās telpās, ieraugot mūsu flīģeli (kurš atceļojis no VEF Kultūras pils) un arī apskatot telpas bērniem, visas bažas bija pazudušas. Labi noderēja no mājām paņemtie muzikālie instrumenti, klātesošos iepriecināja vairāki priekšnesumi un bērnu uzstāšanās.

Arī jūs esat laipni gaidīti uz mūsu dievkalpojumiem katru sestdienu pkst.10:00 Rīgas Vidzemes priekšpilsētas izpilddirekcijas zālē, Brīvības ielā 266.

Tatjana Tomsone

LAI VISI KOKI GAVILĒ

“Lai liksmo lauks un viss, kas tur zeļ un zaļo; lai gavilē visi meža koki Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk.” (Ps. 96:11, 12)

Mūsu – Ērgļu – Ceļa meklētāji Judītes vadībā meklē iespējas, kur veikt kādu praktisku darbu, kādu palīdzību. Kas meklē, tas atrod. Jāapstāda izcirtums 2 ha platībā ar eglītēm 1. maijā.

Nedēļu iepriekš griežamies pie dabas Radītāja ar lūgumu nokārtot pieņemamus laika apstākļus. Lai darbs būtu paveicams vienā dienā, uzaicinām mums pievienoties Ogres CM. Viņi ir ļoti atsaucīgi. Kristīnes un Uno pavadībā Leonīds ar Juri atved 12 personas. Viņi atved arī stādus – 4000 mazas eglītes. Vēl ir palīgi no Vestienas, kopā 36 esam. DIEVS ir uzticams, iepriecina mūs ar izmeklēti labu laiku.

Ps.118:24 “Šī ir tā diena, ko Tas Kungs devis: priecāsimies un liksmosimies šīnā dienā.”

Ps.118:25 “Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi izdodas!”

Līdz cirsmāi gandrīz 1 km ceļš nav viegls. Spēcīgākie vīri, puīši ņem lielos maisus plecos, to ir 16; meitenes ar lāpstām un spaiņiem. Sākas Ceļa meklētāju ceļa meklēšana pa purvainu, dubļainu ceļu, kur spert nākošo soli. Ar jokiem un prieku. Ja kam labi izdodas – tam ir sekotāji.

Klāt cirsmā, kas izskatās milzīga. Juris, būdams meža speciālists, parāda, kā eglītes vislabāk iestādīt jaunajā dzīves vietā, cik uzmanīgi jāieliek saknītes. Mēs to respektējam. Darbs sākas ar priecīgu noskaņojumu un pateicību par saulaino, saudzīgo laiku.

Bērniem te visādi brīnumi – izgāztas

egles saknes, kādas tur neredzētas mežģīnes, cik liels bērzs, kāds milzu celms, Kristaps ar Līni pat saskaita -130 gadu veca egle bijusi, meža puķes, stirnu “šokolādes”, zaķkāpostiņi, kas ir tik maigi un garšīgi, ko “zaķēni” tūlīt nobauda, un vēl un vēl... Tā kā jāstrādā pa diviem, norit arī savstarpējas iepazīšanās, sarunas. Tiek uzzināts pat Mārtiņa interesantais ceļš pie Dieva, ko būtu vērts uzrakstīt. Katrs kaut kad atsevišķi dzirdētais Vārds ir uzplaucis un kopā veidojis atgriešanās augļus.

Bet pāri visam skan putnu gaviles, dzirdas, debešķīgas...

Apmēram pēc 3 stundām visu izcirtumu izrotā zaļās eglītes. Maija saka - kā koristi sastājušās rindās, jauni 4000 dziedātāji, kas tagad gavilēs Dievam. Mācītājs Agris iepriecina mūs ar Vārdiem:

Ps. 148:7 “Teiciet To Kungu, Kalni un pakalni, augļu koki un visi ciedru koki!”

Ps. 103:22 “Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi visās Viņa valstības malās! Teici To Kungu, mana dvēsele!”

Tiešām, mūsu dvēseles teic to Kungu. Maija visiem izsniedz “Meža stādīšanas draugu sertifikātus” par piemiņu un izsaka pateicību DIEVAM un katram talciniekam, kas palīdzēja. Tad meža koku gavilēm pievienojas mūsu gaviles

ar dziesmu – Ak Lielais Dievs, kad redzu, ka Tu esi tik krāšņu, skaistu dabu radījis...

Pasākuma trešā daļa – Inetas sagatavotais mielasts. Nu, mežā tas ir trīsreiz garšīgāks, tāpēc pāri mežam noskan

trīsreiz skanīgs “Paldies”. Maija pasaka paldies ogrēniešiem – Kristīnei, Mārtiņam, Jurim, Leonīdam, Uno, Viktorijai, Ingai, Marianam, Kristeram, Raineram, Edgaram, Emīlijai; ērgļeniešiem – Inetai, Gunai, Judītei, Monikai, Dagmārai, Adrianam, Barbarai, Loretai, Dāvidam, Līgai; vestēniešiem – Iritai, Anitai un Anitai, Jurijam, Jeļenai, Janai, Dainim, Armandam, Andrim un Bēriņu ģimenei – Baibai, Agrim, Līnei un Kristapam! Vēl pie Maijas batuta lēkāšanas prieki ar tādu enerģiju, ka, liekas, nekāda noguruma pēc meža darba.

Kungs ir palīdzējis, viss labi izdevies. Gandarījums liels. Gavilējam līdz ar 4000 eglītēm!

Ērgļu draudze

Vilnis Latgalis
LDS bīskaps

ĢIMENE UN 21. GS IZAICINĀJUMI

Eiropā arvien biežāk jūtams satraukums par straujo iedzīvotāju skaita samazināšanos, sabiedrības novecošanos un dažādu tautu un pat nāciju izmiršanas tendencēm. Daļa cilvēku saprot, ka pienācis ir pēdējais laiks kaut ko darīt, lai sniegtu lielāku atbalstu ģimenēm, kas audzina bērnus, un veicinātu iedzīvotāju skaita pieaugumu. No otras puses, diskusiju degpunktā ir jautājums: “Vai laulībai vispār šodien ir kāda nozīme, un, ja ir, tad – kāda?” Samērā bieži terminus *laulība* un ģimene aizstāj vārdi “attiecības”, “draudzēšanās”, “partnerība” u.c. Aicinu ielūkoties dažās atziņās un komentāros par ģimeni un laulību no interneta dzīlēm...

- “Mēs dzīvojam 21. gadsimta sabiedrībā, kur radikāli mainās sabiedrības pamatvērtības un ģimenes raksturs. Mājas, kas reiz bija miera, harmonijas, patvēruma un sapratnes vieta, kļūst par vietu dažādu vecumu un dzimumu cilvēku konfrontācijai, kur katram ir sava personiskā pārlicība un sociālā piederība tādā pat daudzveidībā kā eksotiskās sugas tropu mežos.” (Amy Russell and Min Kyung Kim. *The Postmodern Family*)
- “Ir radusies jauna ģimenes forma «piesātinātā ģimene» (the saturated

family), kuras locekļi dzīvo pastāvīgas aizņemtības režīmā. Ģimenes locekļi ir iesaistīti daudzveidīgās, mainīgās attiecībās, uzsūcot sevī dažādas vērtības un uzskatus, kas ietekmē viņu dzīvesveidu un izmaina personību. Sociālo tīklu piesātinājums un tehnoloģiju bums (telefons, televīzija, internets...) ir radījis ģimenes krīzi, attiecību sadrumstalotību, nesakārtotību un haosu.” (Greegen)

- “Vispār varētu pat teikt, ka laulība pati par sevi tagad ir modē, jo tas taču ir forši - uzvilkt baltu kleitu, uztaisīt tusiņu un vēl smukas bildes turklāt. Atšķirība no senākiem laikiem ir tā, ka kādreiz par laulības saglabāšanu cīnījās, tika pāri strīdiem, bet mūsdienās kā kāds strīds, tā atā un precē nākošo.” (kādas jaunietales viedoklis interneta aptaujā)

- “Mums patīk būt neprecētiem un patīk modelis – katrs savā mājā, brīvdienās kopā. Viss mīļi, strīdēties nav laika, kaut kur aizejam, aizbraucam, pamīļējamies un uz redzēšanos! Palīdzam viens otram, atbalstām, bet esam katrs pie savas mājas. Neiestājas rutīna, visu laiku tādā vieglā gaidīšanas reibonī. Labāk mazi svētki ik pa brīdim abiem, nekā sadzīve, kas visu sarežģī. Kopā dzīvojot, vajag pieslīpēties, pielāgoties, bet, ja ir savs dzīvoklis, kad apnīk, vari palikt viens. Protams, es nevaru iedomāties šo mode-

li, ja ir mazs bērns.”

Lasot šos viedokļus un komentārus, šķiet ka mūsdienu sabiedrība ir aizgājusi pārāk tālu no Bībelē aprakstītajiem kristīgajiem principiem un ģimenes ētikas standartiem, kas daudzus gadsimtus nemainīgi bija sabiedrības eksistences pamats. Daži analītiķi un pētnieki izsaka pat tik radikālu viedokli, ka laulība kā tāda mūsdienās ir zaudējusi savu nozīmi, vērtību un pat jēgu. Šīs teorijas aizstāvji deklarē, ka ģimenes klasiskais modelis ir novecojis un sevi izsmēlis. Tiek izteikti pat tik skaļi paziņojumi kā “Laulība ir mirusi” un “Ģimene, tā ir pagātne”...

Arī Eiropā strauji izplatās dažādas jaunas cilvēku kopdzīves alternatīvas, piemēram, modelis “dzīvot kopā un atsevišķi”, “atvērtā laulība”, “partneri uz laiku” u.c. Nevaram nepieminēt arī viendzimuma pāru un transpersonu attiecības un laulības, kas atsevišķās valstīs ir ieguvušas ģimenes statusu un likuma aizsardzību.

Eiropas Komisija, izstrādājot normatīvos aktus, kas saistīti ar pilsonību, ģimenes un pārvietošanas brīvību Eiropas Savienības teritorijā, lieto šajā dokumentā formulējumu: “...ņemot vērā “visas ģimeņu formas”. Deputāti šādu iniciatīvu atbalstīja, balsojot ar 394 bal-

sīm “par” un 176 balsīm “pret”.

Pēc šīs Eiropas Padomes rezolūcijas pieņemšanas Eiropas Komisijai būs jāizstrādā vadlīnijas, lai visās dalībvalstīs tiktu atzītas un respektētas “dažādas ģimeņu formas”, netiktu ierobežota vārda un ticības brīvība. Tas, kādā mērā dalībvalstis to vēlēšies darīt, gan pašlaik ir atstāts pašu dalībvalstu ziņā.

Šis formulējums “dažādas ģimeņu formas” gan ir pretrunā ar Bībeles koncepciju par laulību un ģimeni, kā arī Latvijas Republikas Satversmē noteikto laulības definīciju kā savienību starp vīrieti un sievieti.

Domāju, ka problēma izpratnei par to, kas ir laulība un kas nav laulība, ir saistīta ar to, ka mūsdienās cilvēki ir pazaudējuši apjausmu par laulības izcelsmi, būtību un jēgu. Iespējams, tās ir sekas tam, ka daudzi atsakās pieņemt faktu, ka laulība ir Dieva iecelta. Vai mūsdienų postmodernās pasaules visatļautībā ir iespējams glābt laulības institūciju no tālākas degradācijas vai pat iznīcības?

Domāju, ka jā! Jo Dievs ir ģimenes un laulības dibinātājs un Viņš vēl joprojām sniedz palīdzību, padomu un svētību visiem, kas vēlas to saņemt. Viens no maniem mīļākajiem citātiem skan šādi: “Labākais arguments par labu kristietībai ir mīlošs un mīlams kristietis.” (Elena Vaita “Palīgs ikdienā”) Pārfrāzējot šo domu attiecībā uz ģimeni, varētu teikt: “Vislabākais arguments par labu Bībeles principos balstītai laulībai ir ģimene, kurā valda mīlestības, laipnības un ticības gars.” Manuprāt, katra šāda ģimene ir kā dārgakmens, kas atstaro gaismu no debesīm un izgaismo pasauli ar savu pozitīvo piemēru.

Aptaujas rāda, ka arī kristiešu vidē šķirto laulību skaits būtiski neatšķiras no nekristiešu šķirto laulību rādītājiem. Tie ir vismaz 50 % no noslēgtajām laulībām. Izsakot to proporcijā, maksimālās izredzes uz veiksmīgu laulību šodien būtu vien 50:50. Taču ir vēl kāda cita statistika. Ticīgo vidē ir atšķirība starp tiem, kuri regulāri apmeklē dievkalpojumus, aktīvi iesaistās draudzes dzīvē un kalpo-

šanā, regulāri lasa Bībeli un ģimenē katru dienu velta laiku kopējām lūgšanām. Šo cilvēku vidū šķirto laulību procents ir apmēram 1:1500. Ļoti iespaidīga aina, lai neteiktu vairāk! Cilvēku patiesa garīga nodošanās un dzīva ticība saņem lielu Dieva svētību un ir labākā alternatīva virspusējām attiecībām ar Dievu un potenciāli neveiksmīgai laulības dzīvei.

Laulība Bībeles izpratnē nav tikai juridisku attiecību nokārtošana valsts un likuma priekšā, bet tā vispirms ir derība, kas tiek slēgta starp diviem pieaugušajiem - vīrieti un sievieti - ar mērķi veidot kopīgu ģimeni. Tas nav līgums, kurā viena puse pieprasa otrai pusei pildīt līguma saistības, bet gan tādas attiecības, kurās tiek apstiprināta savstarpēja mīlestība, cieņa un nodošanās viens otra labā uz visu dzīvi. Šīs derības noslēgšanas pamatā ir abpusējs solījums būt kopā priekos un bēdās, veselībā un slimībā, bagātībā un nabadzībā, būt uzticamam dzīvesdraugam visu dzīves laiku, tas ir solījums palikt uzticamam neatkarīgi no

MŪSU ĢIMENES VĒRTĪBAS UN PRIORITĀTES

Mezīšu ģimene: Mikus, Solvita, Sāra, Amanda un Matīass.

Bērni ir Dieva dāvana, tie mums ir uzticēti, lai mēs tos audzinātu kā emocionāli, fiziski un garīgi spēcīgas personības. Mūsdienās kā vecāki mēs saskaramies ar daudz izaicinājumiem gan audzināšanas, gan veselības jomā. Visu laiku mērķtiecīgi jānosprauž prioritātes un jāatceras ģimenes vērtības. Īpaši mūsdienās ģimenēm izaicinājums ir tāda vērtība kā laiks – kā sabalansēt kalpošanu draudzē, ģimenes un sabiedriskā dzīvē, darbu un personības izaugsmi. Tā kā mūsu ģimene ir aktīvi iesaistījusies veselības kalpošanā, mūsu bērni šos principus redz ikdienā mājās un arī sabiedriskajās aktivitātēs (izbraucot veselības izstādēs un klubos). Visvieglāk ir iemācīt šos labos principus, kad bērni ir vēl mazi – lai ar tiem viņi izaugtu un kalpotu citiem. Mēs mācām bērniem, ka mūsu ķermenis ir Svētā Gara templis un tas ir jāuztur labā kārtībā. Dievs mums ir devis 10 baušļus kā svētību un aizsargu, tāpat arī ar veselības principiem – NEW START! Tāpēc mēs dzīvojam laukos, izaudzējam paši lielā-

ko daļu produktu, ir svaigs gaiss, kustības, ūdens utt. Tas nav viegli, bet ir vērtīgi un vajadzīgi! Meitenes mācās pašas visu arī darīt, zina, kas no kurienes nācis, un novērtē „bioloģisko” garšu. Jau saprot, ka, lai neslimotu un nebūtu jādzer zāles, vajag katru dienu ēst dažādus salātus, augļus un citas svaigas lietas. Un ja nu „noķer” kādu bacili, tad, lai nebūtu jāguļ slimnīcā, pieņem, ka ātri ārstējamies ar dažādiem dabīgiem līdzekļiem un procedūrām. Grūtāk iet ar ūdens dzeršanu – tas pagaidām nemitīgi jāatgādina, jo pie aktīvās dzīves tad par to atceras (sajūt) tikai ēšanas laikā vai vakarā. Varbūt ka nostrādā tas, ka tētis ir „dakteris”, kurš pa laikam izstāsta kādu stāstu no ārstniecības iestāžu dzīves!

Gan veselības, gan emocionālu un praktisku apsvērumu dēļ Sāra mācās 1.klasē mājās. Tagad, kad atkal jāpieņem lēmums par nākošo gadu, viņa saka, ka grib tā turpināt, kaut gan neiet jau mums viegli. Lielo pilsētas skolu un klasi viņa negrib, bet gribētu iet Universum pamatskolā Valmierā, kur ir apvienotā 1.-3.klase (līdz 15 bērniem). Tur tiek izmantoti Montesori materiāli un individuālākie pieeja bērniem. Var sajukt atšķirību starp parasto un kristīgo skolu! Tā kā katru dienu izbraukāt mēs nevaram, tad nu mācāmies mājās un reizi divās nedēļās apmeklējam skoliņu. Brauc palīgā arī kaimiņos dzīvojošā pensionētā skolotāja, kura palīdz apgūt latviešu val. un matemātiku.

Varbūt kādam liekas, ka mēs taču nevaram tik pamatīgi visu iemācīt kā skolā, un ka viņām nav skarbā „izdzīvošanas” pieredze bērnudārzā vai skolā, bet vai to jau vajag tik agri? Mācīt mājās savus bērnus vispār nebūtu problēmu, ja ir skolotāja vai psihologa pieredze, tad varētu vieglāk un ātrāk atrast pareizo pieeju katram bērnam, un tad mācīšanās laiks būtu krietni īsāks, lai apgūtu nepieciešamo vielu. Arī mēs līdz ar bērniem mācāmies... saviem bērniem būt gan labi vecāki, gan gudri skolotāji!

apstākļiem. Šo solījumu apstiprina liecinieki, kuri ar parakstu apliecina, ka šāda derība tiek noslēgta.

Dievs, kurš radīja un veidoja šo pasauli, noteica arī kārtību, kādai tajā jāvalda. Viņš novilkta noteiktas robežas un deva saistošus likumus, kas ļauj cauri paaudzēm saglabāt Dieva noteikto cilvēces attīstības virzienu. Pārkāpjot šīs Radītāja noteiktās robežas, cietējs vienmēr būs cilvēks pats. Dievs deva cilvēkiem 10 baušļus, no kuriem pirmie četri runā par cilvēka attiecībām ar Dievu, bet pārējie seši par cilvēku savstarpējām attiecībām. Piektais bauslis saka: "Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod." Un septītais: "Tev nebūs laulību pārkāpt." (2.Mozus 20:12,14) Varētu teikt, ka Dievs ir noteicis likumīgu aizsardzību ģimenei kā cilvēku sabiedrības pastāvēšanas un attīstības priekšnoteikumam. Neapšaubāmi, ka ģimene ir bijusi un būs jebkuras valsts un sabiedrības pastāvēšanas pamats, neatkarīgi no tā, ko par to domā, runā vai raksta citādi domājoši un citādi orientēti cilvēktiesību aktīvisti, dažādu līmeņu deputāti, sabiedrībā populāri vai sociāli aktīvi cilvēki. Ja ģimene (kuru veido vīrieša un sievietes laulība) kādā valstī vai sabiedrībā pārtrauks pastāvēt kā cilvēces pamat eksistences pamatforma, ir pilnīgi skaidrs, ka pavisam drīz nebūs arī pašas valsts. Cilvēku domas un viedokļi par laulības institūcijas nozīmi mūsdienu postmodernajā un super individualizētajā pasaulē nespēj mazināt ģimenes lomu un nozīmi cilvēku sabiedrības jēgpilnā pastāvēšanā arī turpmāk.

No iepriekš sacītā varam secināt, ka laulība un ģimene 21. gadsimtā nevis zaudē savu nozīmi, ietekmi un jēgu, bet, tieši pretēji, kļūst par tautu izdzīvošanas un nāciju pastāvēšanas stūrakmeni.

Dievs cilvēkā ir ielicis sirdsapziņu, kas mūs mudina darīt labu un izvairīties no ļauna lai mēs pasargātu sevi un citus no nevajadzīgām sāpēm, ciešanām, šķiršanās un priekšlaicīgas nāves. Diemžēl cilvēki, pretodamies savai sirdsapziņai, bieži noraida Svētā Gara balsi un Dieva iedibināto un likumīgi noteikto kārtību, tā vietā radot savu uzskatu, vērtību un ticības sistēmu. Paļaujoties uz grēka ietekmē samaitātā prāta secinājumiem un

MEITAS VESELĪBA DIEVA ROKĀS

Grosvaldu ģimene: Kristīne, Edmunds, Aurēlija, Zane un Ieva.

Dievs ir īpašā veidā sargājis mūsu meitu Ievu Elianu, jo pēc pārciestām vairākām ļoti smagām slimībām viņa ir ar mums! Ieva ir dzīvespriecīga, smaidīga, aktīva un priekš sava vecuma patstāvīga meitene.

Ieviņa piedzima agrāk nekā mēs gaidījām, viņa pēc piedzimšanas stenēja nevis raudāja, tāpēc tētis tikai dažas minūtes paspēja apmīļot un pasildīt mazulīti uz savām krūtīm, tad meita tika inkubatorīnā aizvesta uz Intensīvās terapijas nodaļu uz pārbaudēm. Pēc stundas neonatologs paziņoja, ka mūsu meitai ir sepse. Kad vēl pēc vienas stundas mēs drīkstējām iet apraudzīt mūsu mazulīti un aiznest viņai pirmo ēdienu, mūs pārsteidza skats – meitiņa inkubatorā bija visa vadiņos, kuri pievienoti pie daudzām iekārtām. Nākamajās četrās dzīves dienās Ievas veselība pasliktinājās, katrā piemiņas nešanas reizē (ik 3 stundas) es dzirdēju no Ievas ārstiem arvien jaunus faktus – trombocitopēnija, tūska, smadzeņu apvalka iekaisums, rezistence, krampji, asiņošana, DIK... Tā kā vīram, atšķirībā no manis, šie termini bija sveši, tad viņam bija vieglāk uzturēties Intensīvās terapijas nodaļā – viņš stundām ilgi katru dienu pie inkubatora Ievai lasīja stāstus un dziedāja dziesmas. Daudz lūdzām par meitu.

Kad Ievai bija trīs dienas, pie viņas uz aizlūgšanu un svaidīšanu ar eļļu uzaicinājām mūsu mācītāju Andreju Āriņu. Arī mūs, vecākus, viņš stiprināja ar pozitīviem dzīves piemēriem. Mēs meitu, viņas veselību nodevām Dieva rokās, uzticoties Viņa plānam.

Ievas ārsti bija uzmanīgi, viņi neizteica ne prognozes, ne savu subjektīvo viedokli, tikai objektīvās konkrētā brīža lietas. Taču slimnīcas gaitenī mums sanāca satikt arī ārsti, kura mums tiešiem vārdiem

izteica savus negatīvos secinājumus par, acīmredzot, pieceminūtē dzirdēto par mūsu meitiņu, tādus vārdus bija smagi dzirdēt.

Meitas vārds Ieva tika izvēlēts, šķiet, jau viņas piedzimšanas dienā. Otro vārdu Eliana (kas nozīmē "Dievs man atbildējis") mēs viņai devām ar paļaušanos uz Dievu. Tālāk sekoja pārvešana uz Bērnu slimnīcas Intensīvo nodaļu, pamazām Ieva kļuva stabilāka un stiprāka, sāka pati elpot, mācījās zīst, sāka veidot ar mums acu kontaktu. No mediķiem turpmāk mēs dzirdējām dažādas prognozes, kas lika mums būt gataviem visam. Diemžēl ārstēšanās procesā Ieviņu piemeklēja vēl divas secīgas veselības katastrofas. Brīdī, kad mums likās, ka tā nevar būt, ka kaut kas nenotiek kā vajag, mēs lūdzām Dievu, lai palīdz atrast īsto ārstēšanas ceļu. Tad mēs sastapām brīnišķīgu neiroķirurgu, kurš pēc mūsu lūguma turpmāk uzņemas mūsu meitas ārstēšanu, ļoti rūpīgi un sirsnīgi, ka mazule pat pārsiešanās smaidīja. Ieviņa tika izrakstīta mājās 4 mēnešu vecumā, kopumā daudzas nedēļas ir saņēmusi vissmagākās antibiotikas, pārcietusi pārdesmit operācijas, ļoti daudzas narkozes, jo veselības pārbaudījumi viņai ir bijuši arī otrajā dzīves gadiņā. Ieva Eliana ir mūsu brīnums, mūsu Radītāja brīnums. Speciālisti, kuri novēro Ievu, paši atzīst, ka tas ir brīnumaini un neticami – pēc visas nopietnās dzīves vēstures meitiņa ir tik pozitīva un neatlaidīgi attīstībā iet uz priekšu. Katrs mazais attīstības solītis meitai ir liels sasniegums!

Ne tikai mūsu ģimene lūdza un lūdz par Ievu Elianu. Lūgšanās par viņu vienojās arī mūsu draudze, radi, draugi, paziņas, mūsu vecāko meitu bērnudārza kolektīvs un skolas biedru ģimenes, Ievas bēbīšu skoliņas skolotājas.

IZGLĪTĪBAS MEKLĒJUMOS

Pešeļu ģimene: Andris, Sigita, Madara un Ernests.

Mūsu meitas 1. klases 1. septembris bija sabatā. Mēs paši mācāmies no Dieva un to mācām arī bērniem, ka vienīgais dzīves ceļš, ko ir vērts iet, ir tas, ko Dievs var svētīt. Ja izvēlēsimies ceļu, ko Dievs nevar svētīt, mēs būsīm uz tā vieni, bez svētības, un to mēs negribētu. Meita piekrita, ka 1. Septembris – sabats būs kopā ar draudzi, ģimeni un Dievu, kā tas ir atklāts Bībelē, un skola sāksies pirmdienā. Piekrita, ka 1. septembra tradicionālais pirmais zvans viņai nebūs, ja skola izvēlas to iezvanīt sabatā nevis darba dienā, bet mums šī izvēle bija jā-saskaņo ar klases audzinātāju. Kad augustā pēc vecāku sapulces paliku pēdējā, lai individuāli izrunātos ar skolotāju un izskaidrotu jautājumu par nebūšanu 1. septembrī skolā, es nezināju, kāda būs reakcija, kad runāšu par ticību un Bībeli. Bet skolotājas atbilde bija: „Es zinu.” Viņa pasmaidīja un teica: „Varat nenākt, nāciet pirmdien, es zinu, es bija audzinātāja vēl kādam bērnam no līdzīgas ģimenes.” Tikai tad es uzzināju, ka pirms vairākiem gadiem kāds zēns ir mācījies viņas audzināmajā klasē un ieminis ticīga zēna pēdas šajā skolā, atstājot pozitīvu piemēru, ka skolotājai nevajadzēja neko skaidrot, viņa visu zināja. Mēs zinām viņa, nu jau pieauguša cilvēka, vārdu un esam pateicīgi viņa vecākiem par audzināšanu un viņam par viņa izvēli. Šis notikums mums mācīja daudz: kādas pēdas mēs ieminam, ko atstājam aiz sevis, mācīja, ka izvēloties būt godīgiem saskaņā ar Dieva Gara darbību sirdsapziņā, Dievs nekad neatstāj, bet ir jau iepriekš sagatavojis svētību, ko pat iedomāties nevaram. Mēs varam tikai lūgt un vēlēties, lai mūsu bērni paliktu pie līdzīgām izvēlēm visu mūžu. Otrs gadījums, saistībā ar izglītību, bija dēla bērnudārza izvēle. Bijām izvēlējušies privātu pirmsskolas iestādi netālu no mana darba Rīgā, lai viegli varētu izvadāt. Bija sarunāts, ka pirmdienā vedīšu Ernestu, bet svētdienas vakarā zvanīja vadītāja un teica: „Nenāciet, visi

bērni ir slimi ar vēdera vīrusu, tagad nebūtu īstais laiks, lai sāktu bērnudārza gaitas.” Tajā nedēļā mēs uzzinājām, ka Andri pārceļ uz Rīgas 7. dr. un Slokas dr., mēs atcēlām iepriekš izvēlēto bērnudārzu. Sākot braukt uz Rīgas 7. dr., uzzinājām, ka tieši tajā gadā ir atvērta PII „Liesmiņas” Babītes novadā, kas ir privāts, Rīgas 7. draudzes locekļu ģimenes dibināts bērnudārzs, nedaudz vēlāk Ernests sāka apmeklēt „Liesmiņas”. Man tas prasīja 1,5 h ceļu no rīta uz darbu un 1,5 h vakarā atpakaļ, lai no Dobeles izbrauktu caur Babīti un tad uz Vienības gatvi Rīgā, bet vakarā to pašu ceļu atpakaļ. Dievs deva spēku izturēt, jo zināju, ka tā ir Dieva izvēle, kas bija sagatavota, lai mūs svētītu.

Kā pēdējo stāstu vēlos pieminēt skolas izvēli meitai, pārceļoties no Dobeles uz Rīgu. Nekad nebijām plānojuši atgriezties Rīgā, jau 15 gadi bija pavadīti citās Latvijas pilsētās, un domājām, ka tā arī turpināsies visu pārējo laiku, lai gan jau 7 gadus dzīvojām Dobeļē, es strādāju Rīgā, katru dienu braucot, jo mēs nebijām gatavi Rīgai bērnu dēļ. Vislielākais pretarguments Rīgai bija: „Mēs nezinām, kādā skolā laist bērnus, tāpēc nevaram pārcelties.”

Pārceļšanās bija Dieva izvēle, un tas ir cits stāsts. Jautājums par skolu bija nomicinājis mūs jau vairākus mēnešus, lūgšanās uzticēts Dievam, bet atbildes nebija. Tuvojās vasaras brīvlaiks, un steidzami bija jāpieņem lēmums par skolu. Sēdēju darbā pie datora, atvēru Rīgas karti un teicu Dievam: „Es neredzu nevienu skolu, kuru izvēlēties, ko darīt?” Varbūt izklausās ambiciozi un kādam grūti to saprast, bet mums bija svarīgi, lai izvēli izdara Dievs, jo tikai tad zināsim, ka tā nav kļūda. Es varu kļūdīties, gribēju to drošības sajūtu, kāda bija daudzkreiz piedzīvota, kad Dievs izvēlas un mēs paklausām.

Skatoties kartē uz mūsu nākošās mājvietas ielu un diametrā ap to, pēkšņi skaidri ieraudzīju ielu un skolu, par kuru zināju, ka tāda ir, bet nekad nebiju domājis par to, ka tur varētu mācīties mūsu bērni. Visi kritēriji sakrita, bija saņemta skaidra atbilde. Sirdī iestājās miers un gaiša pateicība, cik Labs ir Dievs. Dieva vadības brīnumi turpinājās ar iestāšanās pārbaudījumiem.

Mēs savā ģimenē piedzīvojam Salamaņa pamācības 16:3 teiktos vārdus: „Uztici Tam Kungam savus darbus, tad tavi nodomi sekmēsies.”

savas bezdievības gudrību, veidojas nosliece uz pret dabiskām tieksmēm, kas sagrauj sabiedrību un tās pamatstruktūru - ģimeni - no iekšienes. Tiek piedāvātas jaunas ģimenes formācijas un cilvēces turpmākās eksistences paradigmas, kurām vairs nav nekā kopēja ar Dieva koncepciju par laulību un ģimeni.

Parasti, pašus asākos pretargumentus Dieva iedibinātajam ģimenes modelim izsaka cilvēki, kuru personīgā pieredze nav saistīta ar laimīgu ģimenes dzīvi. Laimīgas laulības un harmoniskas ģimenes pievilcība ir jāpiedzīvo, lai būtu vēlme to atkārtot. Iespējams, tāpēc ka liela sabiedrības daļa to nav piedzīvojusi, rodas loģiskā nepamatota pretestība Dieva iedibinātajam cilvēcīgo attiecību modelim, kas ir katras ilgtspējīgas sabiedrības pamats.

Viens no būtiski svarīgākajiem jautājumiem šodien ir: “Kas nepieciešams ģimenei 21. gadsimtā, lai eksistencīālā pesimisma un morālā pagrimuma gaisotnē varētu atgriezties pie Dieva piedāvātā laimīgas laulības un ilgtspējīgas ģimenes modeļa?”

Piedāvāju dažas atziņas, kas varbūt palīdzēs spert kādus soļus šajā virzienā.

Laulība vispirms ir jāvērtē kā Dieva dāvana cilvēkiem.

“Kas atrod sev laulāto draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, kā zēlāstības dāvanu saņēmis no Tā Kunga.” (Sak. 18:22)

Ja tiek ievēroti Radītāja noteiktie principi, kas ir ikvienas laimīgas ģimenes pamatā, tad, par spīti dažādām grūtībām un izaicinājumiem, ir apsolīta Dieva svētība, apsardzība un palīdzība. Dievam ir plāns katrai ģimenei, vislabākais plāns – glābšanas plāns!

Laulība starp vīrieti un sievieti ir vienīgais Dieva iecelts un atzīts modelis divu cilvēku attiecībām.

Ģimene ir skola, kurā mēs mācāmies pašas svarīgākās lietas. Veselīgai un harmoniskai personas attīstībai ir nepieciešami abi dzimumi - vīrietis un sieviete. Tas bērnam iemāca saprast, kādu dzimumu viņš pārstāv un kā ir jāizturas pret pretējo dzimumu. Zēni ģimenē mācās, ko nozīmē būt vīrietim, vīram un tētim, bet meitenes mācās, ko nozīmē būt sievietei, sievai un mātei.

Laulība un ģimene ir daļa no sagatavošanās procesa dzīvei Dieva Valstībā.

“Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedevs, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!” (Kolosiešiem 3:12-15) Dzīve ģimenē ir skola, un mums visiem ir jāmacās šajā skolā, lai apgūtu Kristus lēnprātību un pazemību, sagatavojoties dzīvei Dieva tuvumā. Grūtības, izaicinājumi un problēmas, kas jāpārvar ģimenē, ir šī sagatavošanās procesa svarīgas sastāvdaļas. Viens no svarīgākajiem jautājumiem, kuru vajadzētu uzdot sev pirms laulībām, ir: “Vai šīs attiecības mani tuvinās Dievam un ticībai?”

Laulība ir paredzēta kā vienreizējs notikums cilvēka dzīvē.

Šī atziņa ir ietverta svinīgajā laulību solījumā, kur abi laulātie sola viens otram saglabāt uzticību un kopt sākotnējo mīlestību, rūpējoties viens par otru gan priekos, gan bēdās, gan veselībā, gan slimībā, līdz nāve tos šķirs. Laulība ir vissvarīgākais lēmums, kas ietekmēs visu turpmāko dzīvi. Tāpēc atbilstoša dzīvesdrauga izvēle ir pati nopietnākā

izšķiršanās katra cilvēka dzīvē.

Laulības pamats ir mīlestība.

Diemžēl liela daļa cilvēku par mīlestību uzskata romantisku aizraušanos vai impulsīvu jūtu uzliesmojumu, kam nenovēršami seko kritums un bieži vien arī vilšanās. Patiesībā mīlestība ir kaut kas daudz vairāk. Laulāto uzdevums ir vispirms iepazīt patiesu, īstu, nesavtīgu, varētu pat teikt, dievišķu un svētu mīlestību. Šādas mīlestības definīcija ir atrodama Bībelē. „Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaidas, tā nepiemin ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Mīlestība nekad nebeidzas. (1.Korintiešiem 13:4-8) Pēc šādas mīlestības ir jāilgojas, par to jālūdz, tā jāsaņem un jādod tālāk. Ņemot vērā, ka mīlestība ir Dieva dāvana un ka viss labais “nāk no augšienes”, mums jāsaprot, ka Radītājs vēlas, lai, pieņemot šo dāvanu, mēs to vērtētu un no savas puses darītu visu iespējamo, lai to saglabātu un uzturētu. Tieši Dieva dotās mīlestības saglabāšana, manuprāt, ir viens no veiksmīgas laulības un laimīgas ģimenes noslēpumiem. Grāmatā “Debesu vietās” (206. lpp.) varam atrast būtiski svarīgus padomus par mīlestības saglabāšanu. “Cik daudz grūtību, sāpju un nelaimju varētu aiztaupīt, ja vīri

un sievas turpinātu būt rūpīgi, gādīgi un uzmanīgi, turpinātu teikt laipnus un atzinīgus vārdus viens otram, parādītu savstarpēju iecietību, ar ko var uzturēt dzīvu to mīlestību, kas bija pamatā sava izraudzītā dzīvesdrauga mantošanai. Ja tikai laulātie turpinātu parādīt viens otram šīs mazās uzmanības, kas baro mīlestību, tad viņi vienmēr justos laimīgi viens otra sabiedrībā. Tad viņos pašos būtu maza laimes pasaule...”

Man patīk šī doma par ģimeni kā “laimes pasauli”, kas mums pašiem un visiem pārējiem, ar kuriem nonākam saskarsmē, sniedz dzīvu liecību par Dieva Valstības realitāti, pievilcību un neapreķināmi lielo vērtību.

Grēks ne tikai atšķir mūs no Dieva, bet pastāvīgi apdraud attiecības visās dzīves jomās, bet jo īpaši laulībā un ģimenē. Kristus misija bija, ir un būs glābt un atbrīvot cilvēkus no šīs grēka verdzības. Viņam ir spēks un vara atjaunot izpostītās attiecības, apskaidrot aptumšoto saprātu un dziedināt grēka paralizēto gribu.

Ģimene un laulība ir Dieva uzmanības degpunktā, jo Viņš to ir radījis un uzturējis cauri gadu simtiem. Tāpēc es ticu, ka lai arī cilvēks atsvešinās no sava Radītāja, Glābēja un dzīvības Devēja, Svētais Gars turpinās darboties, lai Dieva veidotais ģimenes modelis pastāvētu arī 21. gadsimtā kā liecība Viņa mīlestībai, visu aptverošajai godībai un atjaunojošajam spēkam.

GANDRĪZ VIENMĒR UN VISUR KOPĀ!

Bērziņu ģimene: Agris, Baiba, Līna un Kristaps.

Mūsu ģimenes lielākais izaicinājums un prieks – dzīvot, lai kalpotu! Kāda svētība, ka to varam baudīt kopā, savienojot katra stiprās puses, viens otru papildinot. Kad viens pagurst, otrs palīdz piecelties. Liela loma arī bērniem, kurus cenšamies iesaistīt, lai viņi mācās gūt prieku, kalpojot Dievam un cilvēkiem. Un cik brīnišķīgs

ir prieks ieraudzīt, ka viņi arī paši pamana šajā darbā Dieva vadību un slavē Dievu par uzklautām lūgšanām.

Kalpošanas ceļš nav viegls, bet tas ir ceļš, kurā Jēzus ir ieminis apsolījumu, mierinājuma un iedrošinājuma pēdas... Pārceļšanās un draudžu maiņas vienmēr ir bijis un droši vien arī būs sāpīgs brīdis. Bet Dievs savā mīlestībā stiprina un iedrošina. Joprojām spilgti uzaust atmiņu galerijās pirmā ierašanās pilsētā, kurā pašreiz kalpojam. Kādā skolas pagalmā, kurā bija basketbola grozi, bērni ieraudzīja iesprūdušu putniņu. Glābšanas process bija sarežģīts (vajadzēja kāpt uz mašīnas jumta), ilgstošs (pagāja vismaz stunda), līdz spēku izsīkumam (vajadzēja karāties groza stīpā) un, brīžiem likās, neiespējams (atlaist groza stīpu nozīmēja saspīest to). Bērni mašīnā lūdza (lija stiprs lietus), un tad, visbeidzot, kāds neaprakstāms prieks un pateicība, redzot putnu paceļamies debesīs. Līdz ar putnu debesīs pacēlās arī mūsu pateicība Dievam par simbolisko iedrošinājumu: “Arī šinī pilsētā Man ir dārgi bērni, kuriem vajadzīga palīdzība - sasniegt debesu Mājas.”

Glābšana - tas ir Viņa darbs! Paldies, Dievs, ka ļauj mums, vājiem, kļūdīgiem un nespēcīgiem, līdzdarboties! Gandrīz vienmēr un visur kopā!

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

BEZJĒDZĪGĀS CIEŠANAS UN DIEVA LABESTĪBA

Dievs visu ir radījis ļoti labu, Viņš ir bezgala labs, labestība ir Viņa raksturs, Viņš ir mīlestība. Taču šajā pasaulē grēka dēļ pastāv ciešanas. Ciešanas pavada sāpes, kuras ir kā aizsardzības mehānisms, kas palīdz izvairīties no lielākām ciešanām. Tādēļ nevar apgalvot, ka sāpes būtu absolūts ļaunums, tomēr ciešanu eksistence izraisa visvairāk jautājumus, ja vēlamies runāt par Dieva labestību.

Ja Dievs ir labs, tad kāpēc nepieciešamas ciešanas? Lai izprastu to iemeslus, ir nepieciešama Dieva atklāsmē, ko mums sniedz Svētie Raksti. Vadoties no dažādiem Rakstos atklātajiem kontekstiem, ciešanas var iedalīt 14 grupās:

1. Ciešanas kā sods par grēku. Svētības un lāsti; kas otram rok bedri, pats tajā iekrīt; ko sēsi, to pļausi.
2. Ciešanas, ko sagādā „mirdams mirsi”. Slimības un novecošana (2Kor. 5:1-4).
3. Ciešanas, ko sagādā šaubas un neticība. Israēls tuksnēsī, Jona, Pēteris.
4. Mesijas ciešanas. Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti (Jes. 53)
5. Ciešanas kā liecība. Ījabs apliecināja Dieva Vārda patiesumu. Daniela un viņa draugu liecība Bābelē.

6. Ciešanas kā audzināšanas līdzeklis (Ebr. 12:6; Atkl. 3:19). Dieva rīkste – Asīrija.

7. Aizvietojošās ciešanas. Upuris, kas aizvieto grēcinieku svētnīcā.

8. Ciešanas no līdzjūtības. Jeremijas Raudu dziesma.

9. Ciešanas kā atklāsmē. Hozejam bija jāprec netikle, lai ilustrētu Israēla neuzticību.

10. Ciešanas, kas nes labumu. Jāzepa verdzība Ēģiptē. Aklā vīra dziedināšana (Jāņa 9).

11. Ciešanas, lai sasniegtu briedumu. Norūdu un kalpinu savu miesu (1Kor. 9:27; Jēk. 1:12).

12. Ciešanas par piederību Debesu Valstībai. (Rm. 8:17).

13. Ciešanas, kuras izraisa laika zīmes. (Mt. 24).

14. Ciešanas, gaidot Kristus Otro atnākšanu (Atkl. 3:19; 12:11).

Tiktāl viss ir saprotams, bet...

Lasītājs, aplūkojot šīs grupas, piekritīs, ka te viss ir pareizi, katru no tām var iedalīt vēl smalkāk un izvērst plašāk. It kā viss ir, taču šeit nav minēta vēl viena svarīga grupa, ar kuru saskaroties, šķiet, ka visa teorija var sākt ļodzīties un brukt. To nav iespējams ievietot starp visām iepriekšminētajām grupām kā līdzvērtīgu. Tomēr tieši tā izraisa visvairāk pārmetumu un pat noraida Dieva labestību, ja ne eksistenci.

Ciešanas bez nozīmes, bez jēgas un bez cēloņa

Tās nav Ījaba ciešanas, jo pie viņa ir

saredzama nozīme, jēga un cēlonis, taču šīs grupas ietvarā mēs nezinām ne stāsta sākumu, ne beigas. Šīm ciešanām mēs neredzam nozīmi, jēgu, tās bezjēdzīgi var vilkties mēnešiem, gadiem. Piedzimst bērns invalīds vai notiek insults, kas gadiem bezpalīdzīgi piekaļ pie gultas talantīgu cilvēku, vai arī, kad nākas redzēt bērna saslimšanu ar vēzi, vai arī tu nonāc apstākļos, kuri bezjēdzīgi sarežģī pat visvienkāršākās lietas, un tā var minēt vēl un vēl. Bezjēdzīgas ciešanas. Ja Dievs ir labs, tad mēs pieņemam, ka Viņam ir jānovērš ciešanu cēlonis... nekavējoties, tagad, taču Viņš, šķiet... neiejaucas. Dievs pat nepaskaidro, kāpēc? Tas var izraisīt depresiju, kura pēc būtības ir apslāpētas dusmas uz realitāti, kas nav pieņemama un kuru nespējam mainīt.

Mūsu realitātes uztvere ar mums manipulē

Daudzi ir pagriezuši muguru Dievam tieši šo ciešanu dēļ, jo tās regulāri mūsu

mīloša Dieva nemaz nav. Reiz lasīju stāstu, kurā tika salīdzinātas divu tēvu atšķirīgās pieejas uz līdzīgu notikumu. Kā vienam, tā otram bija miris bērns. Neizsakāma traģēdija. Viens no šiem tēviem bija kristietis, taču traģēdijas dēļ viņš pagrieza Dievam muguru. Otrs bija ateists, taču traģiskais notikums mudināja viņu meklēt Dievu un viņš kļuva kristietis. Divi vienādi stāsti, bet atšķirīgs iznākums. Viens caur traģēdiju spēja pieņemt labestīgo Tēvu, bet otrs – tam pagrieza muguru. Vienam sirds nocietinājās un noslēdzās, bet otram – salūza un atvērās.

Dieva suverēnā vara pār radību

Dievs ne tikai uzņemas atbildību par ciešanām, bet pat to pieprasa: „Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara!” (Jes. 45:7) To ir grūti pieņemt bezjēdzīgu ciešanu brīdī. Bībeles komentētājs Edvards Jangs

mu, bet arī vēzi, invaliditāti un Dauda sindromu. Tas nenotiek tāpat vien. Aklajam vīram (Jāņa 9) bija jānodzīvo aklam līdz brīdim, kamēr viņu uzmeklēja Jēzus, lai pagodinātu Dieva vārdu. Kāpēc tas ir tā, mums nav dots izprast. Mums ir nepieciešams uzticēties. „Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābsu tevi, un tev būs Mani godāt!” (Ps. 50:15).

Džerijs Bridžs, izvērtējot savu pieredzi, saka, ka, izmantojot šo apsolījumu, viņš bija lūdzis, bet problēmas sabiezēja vēl vairāk, līdz viņš nonāca līdz izmisumam un sacīja: Dievs, es Tevi turēšu pie apsolījuma, es ticu, ka Tu noteiktā laikā un Tevis noliktā veidā man sniegsi glābsanu! Pienāks laiks, un Tu, Dievs, darīsi, tādēļ metu savu nastu uz Tevi, jo Tu gādā par mums!

Ciešanas kā Dieva kalpones

Vai spējat iztēloties, ka Dievs pats cieš līdz mūsu ciešanām? Tas notiek īpaši tajā brīdī, kad mēs domājam, ka ciešam

Vai spējat iztēloties, ka Dievs pats cieš līdz mūsu ciešanām? Tas notiek īpaši tajā brīdī, kad mēs domājam, ka ciešam vieni paši, neuzklausīti, nesaprasti, pamesti.

acu priekšā tur masu mediji, kas ir pilni ar bezjēdzīgu ciešanu aprakstiem. Vai nejausi? Šī ciešanu grupa ir nolikta kā milzīga barjera, kas neļauj uztvert Dievu kā labestīgu un mīlošu Būtni. Pat no kristiešiem kādi spēji pieņem Dievu kā taisnu, piedodošu, bet ne labestīgu un mīlošu, kam var uzticēties bez iebildēm.

Seno reliģiju mācībās pastāvēja duālisms – pasaules uztvere, kurā valda divu pretēju spēku pretstats, ka Dievs pārvalda tikai labo, skaisto, patīkamo, bet sātans tikai slikto, neglīto un smirdīgo. Ka te tāda kā darbu dalīšana, kur Dievs atbild par gaismu, bet sātans par tumsu, un viņu starpā notiek tāda kā „stīvēšanās”, „cīnīšanās”. Kaut kas no šī duālisma ir pārceļojis dažu kristiešu pasaules uztverē. Vai tad Dievs nezina notiekošo jau iepriekš? Vai Visaugstais nav Tas, kurš nosprauz robežas?

Šajos jautājumos mūsu dvēseles pretinieks vēlas pievilt pat izredzētos. Izņemot bezjēdzīgās ciešanas, sātans panāk uzskatu, ka tāda labestīga un

par šo rakstu vietu ir sacījis: „Mēs neko neiegūstam, cenšoties mazināt šī panta spēku.”

Mēs nesaprotam, kādēļ Dievs to dara, kāpēc Viņš liek lietum līst pār taisniem un netaisniem. Taču Dievs visu kontrolē: „Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam veidotājam: ko tu te dari? Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku? (..) Par nākamām lietām jautāji Mani! Manus dēlus un Manu roku darbu atstāji Man!” (9, 11.p.). „Kas cilvēkam muti devis? Un kas dara mēmu vai kurlu, vai redzīgu, vai aklu? Vai ne Es, Tas Kungs?” (2Moz. 4:11).

Tie nav negadījumi. Donalds Barnhauss ir sacījis: „Šai pasaulē neviens nav akls, ja Dievs to nav ieplānojis, neviens nav kurlmēms, ja Dievs to nav ieplānojis... Ja jūs tam neticat, tad jums ir savāds Dievs, kam pieder Visums, kas ir kļuvis nevadāms un Viņš nespēj to kontrolēt.”

Dievs ne tikai pieļauj aklumu, mēmu-

vieni paši, neuzklausīti, nesaprasti, pamesti. „Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem.” (Jes. 63:9) Dievs cieš kopā ar Savu radību. „Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? Gluži, kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm.” (Rm. 8:35-36)

Kādēļ nekas nevar šķirt? Jo Kristus ir līdzās, pat vairāk, Viņš cieš kopā ar mums.

“Pasaule ir darbnīca, kurā, cilvēcībai sadarbojoties ar dievišķo starpniecību, Jēzus savā žēlastībā un dievišķā žēlsirdībā veic eksperimentus ar cilvēku sirdīm. Engēļi top pārsteigti, kad vēro raksturu pārveidošanos tajos, kuri ir nodevušies Dievam, un savu prieku tie pauž nepārtrauktās dziesmās par godu Dievam un Jēram.” (E. Vaita „Liecības sludinātājiem”, [49])

Mīlestību uz Dievu nevar ieprogrammēt. Mēs nevaram ieprogrammēt savus bērnus mīlēt. Mēs varam tikai mudināt tos izvēlēties mīlēt. Tas ir ciešanu pilns

process. Tādēļ Ēdenes dārzā atradās laba un ļauna atziņas koks, kam vajadzēja mācīt mīlēt un paklausīt. Taču cilvēks izvēlējās nevis mīlēt Dievu, bet gan pats par tādu kļūt. Dievam tas nebija pārsteigums. Jau tad Viņam bija domas par krustu: „Pirms pasaules radīšanas nokautais.” Pa īstam mīlēt mēs mācāmies tikai tad, kad ciešam, upurējam, pieliekam piepūli, ārpus Ēdenes vārtiem. Sākumā šī mīlestība uz Dievu ir neliela, taču tai kā dēstam ir jāieaug ticībā, līdz tā nes augļus. Šai ziņā bezjēdzīgās ciešanas ir kā Dieva kalpones, lai šīs mīlestības dēsts izaug.

Dievs ar mums, Sāpju Vīrs

„Taču viņš nesa mūsu sārgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev.” (Jes. 53:4) Tā ir ne tikai Golgota, bet arī tas, ka Viņš ir izcietis kopā ar

ciešams katram atklāt personīgi. Par to var liecināt, bet šo pieredzi nevienam nevar iedot, kas pats to nav piedzīvojis. Mikelandželo īsi pirms savas nāves esot sacījis, ka nožēlo divas lietas: 1) ka tik maz ko ir darījis savas dvēseles labā; 2) ka viņam ir jāaiziet brīdī, kad viņš savā amatā ir sācis tikko kā burtot.

Mēs līdzīgi varam piebilst, ka par ciešanām un to iemesliem zinām ārkārtīgi maz, mēs tikai „burtojam”, kad apzināmies Dieva klātbūtni ciešanās. Visas mūsu zināšanas teorijā var izrādīties nenožīmīgas, kad saskaramies ar reālām un bezjēdzīgām ciešanām savā dzīvē. Taču atklāt Dieva labestību nevienam nav varējis, tikai vingrinoties. Nevienam nav kļūvis par īstu jūrnieku jūrā bez vētrām. Nevienam nav sācis pa īstam uzticēties Dievam, ja to nav darī-

cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas!” (Ps. 34:9)

Postskriptam

Visa beigās ir nepieciešams izteikt brīdinājumu lasītājiem. Kāds zēns, lai paliktu mājās un nebūtu jāiet uz skolu, mēdza sacīt mātei, ka viņam iesāpējies zobš. Māte viņam deva kādu pretsāpju tableti, taču zēnam bija jābūt ļoti piesardzīgam ar savu sāpju aprakstu, lai nesānāktu tā, ka viņu aizved pie zobārsta, jo tad viss būs pa īstam.

Varbūt tev, lasītāj, šķiet, ka tev ir tikai kādas dažas problēmas, un tu ar tām ej pie Kristus, lai Viņš tās atrisina, bet visādi citādi tu esi gatavs glābšanai? Varbūt tev pašam šķiet, ka esi gatavs būt pārcelts uz Debesu mājokļiem? Šāda sajūta var būt, taču vispirms tev ir nepieciešams iepazīt labestīgo Die-

Par ciešanu iemesliem zinām ārkārtīgi maz, mēs tikai „burtojam”. Visas mūsu zināšanas teorijā var izrādīties nenožīmīgas, kad saskaramies ar reālām un bezjēdzīgām ciešanām savā dzīvē.

mums arī visas šīs bezjēdzīgās ciešanas. Viņš ir mums līdzās: „Patiesi Es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arī dzan Man neesat darījuši.” (Mt. 25:45) „Kristus savienojas ar ciešanu apņemto cilvēci, atklādamies cietējos cilvēku bērnos. Viņu vajadzības Viņš dara par savējām un savās krūtīs nes viņu sāpes.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 5. sēj., [391])

Sagādājot ciešanas tuvākajam, mēs liekam ciest arī Jēzum. Kā arī tie, kas sagādā ciešanas mums, tie tās sagādā arī Jēzum. Kristus sevi ir saistījis kopā ar cilvēci un cieš līdz ar to arī bezjēdzīgās ciešanas. Taču šajā brīdī mums var šķist, ka Dievs mūsu lūgšanas nedzird, esam pamesti vieni ar savu nastu un labestīgo Dievu līdzās nejūtam. Kāpēc tā notiek? Atbilde: „Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rm. 3:23) Mēs Dieva klātbūtni nevaram novērot ar savām acīm, tāpēc mūsu prātā ātri iezogas bailes, un mēs sākam apšaubīt Viņa labestību un mīlestību.

Atklāsme, ka Dievs ir labs

Var daudz runāt teorijā un vingrinājumos, ka Dievs ir labs, taču to nepie-

jis arī visgrūtākajos savas dzīves periodos. Apustulis Pāvils ir sacījis: „Tad nu es esmu liksms savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei, kas ir Viņa miesa.” (Kol. 1:24)

Kāpēc tāda pārliecība? Tā ir no pārliecības par ciešo saikni ar Jēzu Kristu. Tās nav tikai attiecības ar Viņu. Nē, šī saikne nezūd un nav atkarīga no manis, jo nekas nespēj šķirt no Kristus mīlestības. „Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam,” tāpēc „ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” (Mt. 28:19, 20) Kristus ir tik cieši kopā ar saviem ļaudīm, ka tie „iedami” (vārds „ejiet” nav pavēles izteiksmē, bet gan divdabīgs sengrieķu tekstā) līdzdala savu atklāsmi par labestīgo Dievu un ar savu ietekmi liecina par savu pieredzi. Tas nenotiek, īpaši „ejot”, bet tā ir visa dzīve, kas top par apliecinājumu, ka Dievs ir labs.

„Tas Kungs ir labsirdīgs pret visiem, un Viņa žēlastība aptver visus Viņa radījumus.” (Ps. 145:9) „Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētgāsim tas

vu un iemācīties Viņam uzticēties bez nosacījumiem. Tad visam ir jānotiek pa īstam! Tad Viņš risina ne tikai to, ko tu uzskati par problēmu, bet arī vēl dziļāk, ko tu, iespējams, pat sevī nenojaut. Apustulis Pāvils par to raksta: „Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Fil. 1:6) Taču Meistars Kristus, kurš pats ir cietis tavā labā, tevi vēlas izglābt pa īstam, lai, uzticoties Viņam, tu iepazītu Viņa labestību, tikai tas nevar notikt bez ciešanām.

Literatūra:

Andersons Leifs „Dievs, kāpēc tu guli?”, Rīga: Luterisma mantojuma fonds, 2011.

Bridges Jerry, „Trusting God”, NavPress, 2008.

Morgan W. Christopher, Peterson A. Robert „Suffering and the Goodness of God”, Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2008.

Siliņš Jānis „Mikelandželo”, Rīga: A. Raņķa grāmatu tirgotavas apvienība, 1930.

Tinker Melvin „Why Do Bad Things Happen to Good People?”, Geanies House, Fearn: Christian Focus, 2006.

Zacharias Ravi, Vitale Vince „Why Suffering?”, New York: Faith Words, 2014.

Intervēja:
Māriņa Lipska

LAIMĪGI ĢIMENĒ

Man ir ļoti tuva kāda ģimene, kuras sirds siltumu un atbalstu esmu saņēmusi, jā-saka, pilnīgi no katra ģimenes locekļa, jo kādā atsevišķā dzīves posmā katrs no viņiem ir arī mani personīgi atbalstījis kalpošanā. Es bieži vien domāju, cik svētīgs ir vecāku darbs, izaudzinot tik brīnišķīgus bērnus, kuri ar prieku iet uz draudzi un vēlas kalpot. Iepazīsimies tuvāk, tā ir Raušu ģimene no Cēsu "Sadraudzības draudzes": mamma Anitra, tētis Ivars, meitas Tabita, Beāte, Eliza un dēls Krišjānis. Eliza gan ir aizņemta šobrīd mācībās, bet ar pārējiem gan sanāks iepazīties nedaudz tuvāk.

Cik atceros, jūs neesat piedzimuši kristīgā ģimenē. Kā aizsākās jūsu ceļš ar Dievu? Kā nonācāt tieši līdz adventistu draudzei?

Anitra: Mana vecmāmiņa no tēta puses bija aktīva Rīgas Mateja baptistu draudzes locekle, un es domāju, ka viņa būs savā laikā lūgusi Dievu par mani, jo zināja, ka tieku gaidīta. Diemžēl viņa nomira kādus 3 mēnešus pirms manas dzimšanas, bet man tika stāstīts, ka viņa mani ļoti gaidījusi. Iespējams, ka tāpēc man jau no mazotnes vienmēr gribējies zināt atbildes uz jautājumiem, kas katram cilvēkam ir eksistenciāli svarīgi, piemēram, ko nozīmē nāve? Atceros, ka mana māmiņa man, apm. 3-4. gadus vecam meitēnam, teica – tā ir iekārtots, ka katrs cilvēks, kas reiz piedzimis, reiz arī nomirst, viņu aprok, un tā cilvē-

ka vairāk nav. Es tajā brīdī ar mazu, sarkanu slotiņu slaucīju grīdu un, kad iztēlojos un sapratu, kas mani sagaida, lielā izmisumā skaļā balsī sāku raudāt. Skaidri atceros to izjūtu – es negribu pārstāt būt, es negribu, ka mana dzīve šādi beidzas!

Tētis man dažreiz stāstīja Bībeles stāstus, bet drīzāk kā teiku, kā senus, ievērojamus notikumus. Tagad saprotu – tajā laikā viņš kā skolotājs nevarēja citādi. Vienreiz viņš jau Sibīriju bija izcietis...

Māmiņa vairāk pārstāvēja to viedokli, kur tad ir Dievs, ja apkārt tik daudz ciešanu utt.? Tāpēc es bērnībā nezināju, ka Dievs ir dzīvs arī šodien un gana dzirdīgs un redzīgs pret visiem, kas Viņu meklē. Diemžēl, nezinot par dzīvu Dievu un Viņa likumiem, vidusskolas gados sagādāju daudz sāpju gan

sev, gan vecākiem. Atceros, Liepājā mūzikas vidusskolā mācoties, šad un tad iegāju kādā no pilsētas baznīcām. Sirds kaut ko meklēja. Dievkalpojumā sēdēja pāris vecas tantes. Bet tad, kad atskanēja „Tas Kungs lai Tevi svētī un pasargā! Tas Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi un dod Tev mieru!”, es izjutu ko svētu, pārļācīgu. Dažreiz domāju – ja toreiz būtu ziņojumu dēlī informācija par tādām draudzes jauniešu aktivitātēm kā tagad jebkurā draudzē... Toreiz uz baznīcu, vismaz luterāņu, atklāti gāja tikai veci, nevarīgi cilvēki. Savu vietu starp viņiem nemeklēju.

Pēc pirmās laulības izjukšanas, ko es ļoti pārdzīvoju, zināju skaidri, ka, ja vēlreiz precēšos, tad meklēšu Dieva svētību. Tā 1990. gadā pārcēlos uz Cēsīm un abi ar Ivaru „gājām mācībā”

pie luterāņiem, tikām kristīti, iesvētīti un laulāti Cēsu sv. Jāņa draudzē. Diemžēl baznīca bija ļoti auksta, mēs kā aizgājām uz dievkalpojumu, kā padziedājām tur ar visiem kopējos korāļus, tā kakli beigti. Vīramāte sāka teikt – nu ko jūs tik daudz ejat uz to baznīcu, redzat, ka visu laiku slimojat? Nu neejiet taču vienmēr! Tā pamazām, neesot iesaistītiem ne mazajā grupā, ne kalpošanā, ne pazīdami personīgi tuvāk kādu draudzes locekļu ģimeni, ne lasīdami Bībeli regulāri (jo tādas nemaz atklāti nepārdeva), sākām no Dieva attālināties.

Visus dzīves kritienus nevaru šeit aprakstīt, bet pienāca brīdis, kad, gaidot dzimstam Beāti Agnetu, beidzot pieņēmu Jēzu Kristu kā savu Personīgo Glābēju! Kopš brīža, kad mani aicināja to darīt (augstskolā mana koncertmeistare bija Ogres baptistu mācītāja meita, arī kristiete), bija pagājuši kādi astoņi gadi... Pēc tam jau straujiem soļiem atgriešanās turpinājās. Mani uzaicināja mācīt kristīgas dziesmiņas tās pašas draudzes svētdien skolā. To apmeklēja gan Krišjānis, gan Elīza. Par sv. Jāņa draudzes mācītāju sāka kalpot Kristis Kalniņš, atmoda šajā draudzē sita augstu vilni.

Biju ievērojusi vietējā avīzītē sludinājumu „Bībeles izpētes seminārs”, iepazīnos ar Mucenieku ģimeni, mūsu bērni gāja vienā pirmskolas grupiņā un vēlāk arī vienā klasē. Teicu vīram, ka labprāt apmeklētu šo semināru. Viņš neiebilda, bet arī līdzi nenāca. Sākumā domāju – es jau tikai paklausīšos! Tomēr tēmas, ko seminārā runāja, un Bībeles tekstu lasīšana ar savām acīm deva sapratni, ka citādāk vienkārši nav iespējams. Raudot rakstīju vēstuli Kristam un ar asarām atvadījos no saviem luterāņu svētdienas skolas kolēģiem. Tā kopš 1999.gada 2.septembra esmu Septītās dienas adventistu draudzes locekle.

Ivars: Man bija ilgāks laiks, lai izšķirtos, bet 2004. gadā arī es nokristījos adventistu draudzē.

Ar ko nodarbojaties ik dienā? Vai savā darbā arī iznāk sarunas par Dievu?

Ivars: Abi esam mūzikas skolotāji diezgan plašā spektrā – no bērnudārza

līdz mūzikas vidusskolai. Mūzikas literatūras stundās ir tēmas par skaņdarbiem, kuru pamatā ir Bībelē attēloti notikumi, tad, protams, ir zaļā gaisma. *Anitra:* Man bijis arī tā, ka vidusskolā, kurā strādāju vienu gadu, viena klase pēc tam uzrakstīja direktorei, ka es pārāk pievērsšos reliģijas tēmām un ka viņiem tas nepatīk, kaut tikai nokopēju katram no Cēsu avīzes „Druva” redaktora (kristieša) pārdomas par Ziemassvētkiem un pēc tam arī par Lieldienu nozīmi cilvēka dzīvē un ieteicu viņiem to izlasīt, kā arī parādīju no „Youtube”

kādu dziesmu par krusta tēmu. Tagad priekšroku dodu liecināšanai „ne ar vārdiem, bet ar darbiem”. Dažreiz ar kādu no kolēģiem iznāk runa par to, ko Dievs dara mūsu dzīvē.

Tev, Anitriņ, ir īpaša dāvana sadraudzēties ar cilvēkiem, lūgt par viņiem. Vai ir kāds piedzīvojums, ar ko varat padalīties?

Anitra: Jo vairāk skatos uz Jēzu, jo vairāk redzu savas nepilnības, tāpēc labprātāk ar pateicību padalīšos stāstā par tiem cilvēkiem, kas izlūguši no Dieva manu un Ivara atgriešanos. Tas ir ļoti interesants stāsts. Ivars pēc Mūzikas Akadēmijas beigšanas strādāja Cēsu Draudzīgā aicinājuma ģimnāzijā par mūzikas skolotāju un nodibināja arī jauniešu kori. Tajā laikā tur 10.klasē mācījās Astra Irmeja.

Ivars vēlējās aizvest savu kori uz mūzikas festivālu Vācijā. Mūsu pirmajai meitai Elīzai Kristai tolaik bija apmēram gadiņš un viņai dakteri bija ieteikuši masāžas. Tā mēs iepazināmies ar Astras māmiņu – masieri Dzintru Irmeju. Brauciens tuvojās, Ivars aicināja līdzi arī mani, bet neviena no vecmāmiņām neuzņēmas auklēt tik mazu bērnu. Dzintras tante, par to dzirdot, teica: „Nu, mainīsimies bērniem – jūs brauksiet kopā ar manu Astru, bet mēs pa šo laiku auklēsim jūsu Elīzu!” Viņas teiktajā bija liels cilvēcīgums un miers, un man ļoti patika, kā viņa masējot sarunājās ar mūsu meitu.

Tā nu tiešām šis „darījums” notika. Kā vēlāk izrādījās, pēc mūsu atgriešanās un bērnu „saimiņš” atpakaļ Dzintras tante ar vīru Ojāru runājuši: „Kāda jauka ģimenīte! Lūgsim par viņiem!”

Visa mūsu ģimene ir ļoti pateicīga šiem mīļajiem cilvēkiem! To nemaz vārdos nevar aprakstīt, ko tas īstenībā nozīmē – ar savām lūgšanām kādu izraut no bojāejošās pasaules!

Zinu, ka dažas nedēļas pirms pieņēmu Jēzu par savu Glābēju kāda manas audzēknes māmiņa arī uzņēmas lūgt par mani, un arī tas man ļoti palīdzēja!

Vēlāk, apmeklējot „Bībeles izpētes semināru”, tur jau bija vesela „komanda”, kas lūdza par interesantiem. Paldies viņiem visiem!

Kādas vērtības esat vēlējušies ieaudzināt savos bērnos?

Ivars: Atkal te ir saite ar mūsu pašu vecākiem. Mēs no sirds centāmies tālāk nodot tās vērtības, kuras tika mācītas mums pašiem. Galvenais, ko esmu vēlējies ieaudzināt: dotā vārda turēšanu un darba mīlestību.

Anitra: No sava tēta es jau ļoti agrā vecumā dzirdēju, ka Dieva priekšā mēs visi esam vienādi un ka tā – ar pozitīvu attieksmi – mums pret katru cilvēku ir jāizturas. Šo savu vērtību tētis uzturēja spēkā visa mūža garumā. Savukārt mana māmiņa, kaut darbā ļoti aizņemta un ikdienā stingra, man laiku pa laikam teica: „Bērniņ, es gribu, lai tu zinātu, ka mēs ar tēti tevi ļoti, ļoti mīlam! Un es ceru un ticu, ka tu savus bērnības tāpat ļoti mīlēsi! Pasaulē ir daudz cilvēku, kuri nemīl savus bēr-

nus, bet ticu, ka tu tāda nebūsi!”
Varētu teikt, ka viņa man iedeva „mīlestības kodu” pret ģimeni kā tādu. Gandrīz visus sava darba mūža gadus viņa strādāja internātskolā un tāpēc labi redzēja, kas notiek ar bērniem, kuriem nav vecāku mīlestības. Tagad arī viens no maniem darbiem ir internātskolā, un trīs dienas nedēļā redzu, cik bērnu sāpes par to, ka viņiem trūkst vecāku mīlestības, ir postošas gan viņiem pašiem, gan apkārtējiem. Atceros, tētis man vairākas reizes, īpaši, kad bija kādas domstarpības ar mammu, ir teicis: „Tu esi laimīga, jo tu dzīvo ģimenē, kurā ir abi vecāki!” Toreiz domāju – „Nu kāda tur laime? Tētis liek to darīt, mamma – atkal ko citu! Būtu tikai viens no vecākiem, būtu mazāk strīdu un pienākumu!” Tikai pieaugot un izveidojot ģimeni, sapratu, kā tas ir patiesībā. Arī citus savu vecāku labos nodomus pret mani nesapratu uzreiz, bet tagad Debestēvs ir atvēris mums acis un mēs redzam, cik labus un gādīgus vecākus Viņš mums abiem ar Ivaru ir un bija devis!
Vēl saviem bērniem jau no mazotnes esmu mācījusi: „Griezies pie Debestēva gan tad, kad tev skumji, gan tad, kad tev priecīgi! Runājies ar Viņu, un tu saņemsi no Viņa spēku un palīdzību! Ja ar tevi notiek kas slikt – nekavējies ne sekundi, lūdz Dievu!” Kad vēl pasaulē bija tikai Krišjānis un Elīza, un mēs, diemžēl, nebijām pa īstam atgriezušies pie Dieva, mums tuvu draugu ģimenē notika milzīga traģēdija – gaišā dienas laikā Saldū kāds nepazīstams vīrietis uzsāka sarunu un aizveda manas draudzenes – kursabiedrenes 10 gadīgo meitu ar riteni sev līdzi. Visā tajā notikumā daļēji bija arī klāt 10 gadīgais Krišjānis un 5 gadīgā Elīza. Dienu iepriekš, svētdienā, es biju Saldus luterāņu dievnāmā un skaidri atceros, ka jutu iekšēju pamudinājumu nopietni aizlūgt par saviem bērniem. Patī vēl gribēju iet savus ceļus, bet bērniem no sirds vēlēju atrasties Dieva tuvumā. Nākošajā dienā notika traģiskais notikums... Vēl līdz šai dienai par to nav nekas īsti zināms. Kad pieņēmu Jēzu par savu Glābēju, sapratu, Kas pasargāja tajā notikumā Krišjāni un Elīzu! Tāpēc meklēt Dieva tuvumu un palīdzību mācu gan saviem bērniem, gan arī skolniekiem.

Tagad parunāsimies ar jaunāko paaudzi. Ko jums nozīmē ģimene? Kā jūs pavadāt laiku visi kopā?

Beāte: Es ļoti mīlu savu ģimeni. Visvairāk izjūtu to, kad neesam viens otram blakus. Tā kā pa nedēļas vidu esmu prom citā pilsētā, ir dubults prieks piektdienas vakarā atkal satikties. Un īstenībā šogad man ar to pietiek. Ne vienmēr ir kur jādodas, dažreiz pietiek vien būt mājās un just to, ka visi ir tepat!

Tabita: Ģimene, manuprāt, ir vairāku cilvēku savienība, kuru vidū valda savstarpēja mīlestība. Man visvairāk ar savu ģimeni patīk kopā vai nu ceļot, vai arī spēlēt aktīvas spēles, braukt ar riteniem, peldēt, nodarboties ar sportu.

Zinu, ka jūs bieži atbalstāt mammu un iesaistāties aktīvi kalpošanā. Vai Jūs uz šo kalpošanu ir jāpierunā, vai tas notiek brīvprātīgi, ar prieku?

Beāte: Jā, Dievs man ir devis skanīgu balsi, un es esmu priecīga ikreiz, kad varu no sirds dziedāt Dievam par godu! Galvenais, lai ir patiesi un nesamāksloti. Arī mīlestību uz bērniem Dievs ir licis manā sirdī. Ļoti uzrunā bērnu vienkāršākās dziesmiņas! Tāpēc vēl joprojām palīdzu mammai bērnu un pusaudžu festivālos “Varavīksne”, jo jūtu, ka mans aicinājums ir būt arī tur!

Tabita: Ja man jautā par kalpošanu, tad tas ir kā kurā brīdī. Ir reizes, kad negribas darīt neko, taču uznāk arī brīži, kad vēlies no sirds palīdzēt un ar prieku kalpot.

Vai, būdami bērni, jaunieši, jūs reāli piedzīvojat, ka Dievs ir ar jums, palīdz?

Beāte: Savās attiecībās ar Dievu vēl augu. Esmu piedzīvojusi, kā Dievs dod savu brīnišķīgo mieru un arī prieku, kā Viņš spēj atjaunot cilvēka sagrauto garu. Ļoti uzrunā Viņa radītās pasaules skaistums!

Tabita: Piedzīvoju, ka tad, kad man ir grūti, Dievs man vienmēr ir palīdzējis!

Krišjānis: Aizvakar, uzliekot rokas slimai sievieteī ar beigtu muguru, viņa tika dziedināta!

Brīnišķīgi, ka ļaujaties, lai Dievs Jūs uzrunā un lieto. Vai ir Jums arī kāda mīļākā Bībeles rakstu vieta?

Beāte: Mana viena no mīļākajām Bībeles rakstu vietām ir Jesajas 40:29-31: “Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug

jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” Esmu reāli piedzīvojusi, ka šis pants var būt dzīvs un dot gan spēku, gan dzīvesprieku.

Tabita: Mana mīļākā Rakstu vieta ir par to, ka Dievs dod mums tikai tādus pārbaudījumus, ko varam panest!

Krišjānis: Mīļākā Rakstu vieta ir 1.Jāņa 2:17: „Pasaule iznīkst un viņas kārība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi!”

Anitra: „Iedvesmojošu Rakstu vietu ir daudz. Ja jāmin pašas tuvākās, tad vispirms noteikti mans „ceļaspieķis” ir 16. psalma 11. pants: „Tu man dari zināmu dzīvības ceļu. Tu piepildi mani ar prieku, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi!” Kas gan var būt labāks par dzīvības ceļu, un ja vēl dāvanas arī tur klāt?!

Jau tad, kad aktīvi meklēju Kristu, es ar šo pantu saskāros un mani tas uzrunāja, bet kā Debestēva apstiprinājums tam, ka izvēlētais ceļš ir Dieva akceptēts, nāca brīdis, kad man tika nolasīts tieši šis pants kā „ceļaspieķis”.

Vēl no Psalmiem 121.- „Es paceļu savas acis uz kalniem – no kurienes gan man nāks palīdzība? Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.. Viņš neļaus tavai kājai slīdēt, kas tevi sargā, tas nesnauž.... utt.” Šeit taču ir visa cilvēka dzīve ar savām vajadzībām iekšā!

Ivars: Man sevišķi patīk Nahuma 1:7- „Tas Kungs ir labs tiem, kas uz Viņu paļaujas bēdu laikā, tiem Viņš ir stipra pils, un Viņš pazīst tos, kas pie Viņa meklē patvērumu.” Kad man ir grūti, es pārdomāju šo pantu.

Ko novēlētu mūsu žurnāla lasītājiem?

Beāte: Lasītājiem novēlu “Meklē savu prieku savā Kungā...” Un, šo prieku saņemusi, dodiet to tālāk citiem!

Krišjānis: Ejiet ārā un rādiet evaņģēliju ar Svētā Gara spēku pazudušajai pasaulei! Mīliet Dievu – mīliet savu tuvāko, veidojiet mācekļus!

Ivars: „Vīri, mīliet savas sievas un nesiet skarbi pret viņām!”

Anitra: „Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam!” „Nesūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā!” Kaut mēs, visi kristieši, mirdzētu kā spīdekļi pasaulē – ne tikai laiku pa laikam, bet vienmēr!

DIEVS IR LABS

Maija sākuma saulainās brīvdienas jaunieši no dažādiem Latvijas reģioniem pavadīja kopā, pētot Dieva Vārdu, pētot Viņa raksturu, baudot svētības, kas tika sniegtas caur saulainajiem laika apstākļiem, un baudot sadraudzības vidi. Mēģinot ieskicēt atmosfēru, kāda valdīja jauniešu konferencē “Dievs ir labs”, tomēr tiek pataupītas vērtīgākās atziņas, ļaujot pašiem konferences dalībniekiem tās atklāt lasītājiem.

IEVA LAUKA, Cēsu “Sadraudzības” draudze

Šogad jauniešu konference “Dievs ir labs” norisinājās atpūtas kompleksā „Turbas” no 6. līdz 8. maijam. Dievs mūs bija īpaši svētījis ar brīnišķīgiem laika apstākļiem, kas ļāva baudīt mazu daļiņu no radīšanas stāsta. Šīs konferences tēma bija „Dievs ir labs”, kur tika apskatītas tādas tēmas kā taisnošana ticībā, Dievs ir mīlestība, kāpēc es Dievam esmu tik svarīgs un daudzas citas. Uzrunas viena otru papildināja un ļāva Dievu iepazīt no mīlestības puses, kas dažreiz šķiet tik grūti izdarāms. Uzrunu autors bija jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs Daumants Kleimanis. Jāpiezīmē, ka konferences uzrunu forma šogad atšķīrās no citiem gadiem. Pēc katras iedvesmojošās uzrunas sekoja diskusijas pie galdiņiem, kas ļāva pārrunāt un turpināt apspriest uzrunā izteiktās domas, un apmainīties ar vērtīgām atziņām, kā arī iepazīt citus jauniešus tuvāk. Šo atziņu bija tik daudz, ka grūti visas aptvert, bet, ja man ir jāizvēlas dažas, tad pirmā būtu: „Ieklausīties un klausīties nav viens un tas pats.” Mūsdienu straujajā dzīves tempā mēs aizmirstam ieklausīties citos, ieklausī-

ties dabā, taču, pats svarīgākais, mēs aizmirstam ieklausīties tajā, ko mūsu Debesu Tēvs vēlas mums pateikt. Otra atziņa būtu jau visiem pazīstamā frāze „Dievs ir labs”. Visas konferences garumā mēs klausījāmies un pētījām to, cik vērtīgi esam Debesu Tēvam un cik daudz Viņš ir gatavs mums sniegt, ja vien mēs ticēsim Viņam nešauboties.

Sestdien un svētdien tika piedāvāts iesaistīties dažādos tematiskajos galdiņos, kur jaunieši varēja uzdot sev interesējošos jautājumus par dažādām tēmām un saņemt uz tiem pieredzes bagātu cilvēku atbildes. Ticību arī stiprināja liecību līdzdalīšana, kurās atlika vien apbrīnā nopūsties par to, cik varens un mīlošs ir Dievs.

Īpaši tika domāts arī par brīvā laika pavadīšanas iespējām. Liels akcents tika likts uz komandu spēlēm, kas vēl vairāk saliedēja jauniešus savā starpā. Es domāju, ka katrs konferences dalībnieks sajuta īpašu Svētā Gara mieru, kā arī to, ko Dievs vēlējas pateikt katram personīgi caur jauniegūtajām atziņām.

OSLARS ŠĻAKOTA

Pēc jauniešu konferences Dievs ir labs es tiešām varu teikt – DIEVS IR

LABS! Konference šogad bija fantastiska, piepildot un uzlādējot ikvienu, kurš ieradās. Cik ļoti svarīgi ir ieraudzīt Dieva patieso attēlu, nevis tādu, kādu to sakropļo un mums piedāvā sātans; cik svarīgi mums ieraudzīt Dieva nebeidzamo žēlastību un mīlestību, nevis tikai likumus pātagas veidā, baušļus un doktrīnas, kuras bez mīlestības un personiskām attiecībām ar Dievu ir smagas, nevienam neizpildāma nasta un neauglīga burta kalpība... Kā nonākt līdz tādām attiecībām? Kā patiesi iemīlēt Dievu un cilvēkus, lai varam teikt, ka neapzogam savu tuvāko nevis tāpēc, ka nedrīkstam, bet tāpēc, ka tik ļoti viņu mīlam, ka nevēlamies apzagt? Un tāpat attiekties arī pret Dievu! Tieši šajā konferencē klausījāmies uzrunas, diskutējām viens ar otru, pētījām Dieva Vārdu un iepazīnāmies arvien vairāk ar Dieva nebeidzamo mīlestību un žēlastību

ELVIJS IKAUNIEKS, Madonas draudze

Esmu vairākkārt piedalījies jauniešu organizētajās konferencēs visā Latvijā. Šī gada konference bija piektā, uz kuru es ierados, un mans galvenais mērķis,

dodoties uz konferenci, bija labāk iepazīt Dievu, labāk saprast Viņa Vārdu un pavadīt laiku kopā ar citiem kristītajiem jauniešiem.

Jau ierodoties konferencē, man uzreiz bija skaidrs, ka šī konference būs daudz citādāka nekā iepriekšējās reizēs, jo atrašanās vieta bija brīvā dabā ar skaistu skatu uz apkārtni un daudz iespējam aktīvai atpūtai. Vēl bija brīnišķīgs laiks un patīkama atmosfēra, kas valdīja šajā atpūtas kompleksā.

Pirmais vakars, ko pavadīju konferencē, bija ļoti īpašs, jo atkalredzēšanās ar jauniešiem un sarunas ar viņiem manī atkal atdzīvināja slāpes pēc Dieva un Viņa Vārda. Mani ļoti piesaistīja pirmā vakara svētruna, kurā tika stāstīts par to, kā tiek veidots mūsu priekšstats par Dievu un kā tas kalpo par pamatu, lai veidotu patiesas attiecības ar Viņu. Šī svētruna mani tiešām uzrunāja un lika aizdomāties par to, kā savas dzīves laikā ir mainījušies mani priekšstati par Dievu un kā tas ir ietekmējis manas attiecības ar Viņu.

Turpmākajās dienās es īpaši izjutu Dieva doto svētību caur to, ka Viņš man bija devis patiešām kvalitatīvu miegu un iespēju pilnvērtīgi izgulēties. Nākošajās dienās sekoja vēl citas ļoti iedvesmojošas svētrunas par tēmām, kas, pēc manām domām, šajā laikā ikvienam ir ļoti svarīgas un būtiskas. Šīs svētrunas lika aizdomāties par lietām, kurām ikdienā netiek pievērsta būtiska uzmanība, taču tām ir ļoti nozīme mūsu attiecību veidošanā ar Dievu, tādēļ tās man

deva vielu pārdomām.

Viena no lietām, kas patiešām padarīja konferenci ļoti īpašu, bija tematiskie galdiņi un mazās grupas, kas ļāva daudz labāk iepazīt cilvēkus, ar kuriem ikdienā nav bijis tik liels kontakts, un deva iespēju kopīgi diskutēt par Dievu, un sniedza daudz jaunu atziņu un pozitīvu emociju.

Manuprāt, vispozitīvākā daļa no visas konferences bija tieši tā, kurā tika pavadīts brīvais laiks visiem kopā. Šie brīži patiesi padarīja šo konferenci ļoti īpašu un ļāva saprast to, cik svarīgi ir būt kopā ar kristiešiem, un to, cik būtiski ir tas, lai ko mēs darītu, iesaistīt tajā Dievu, jo tieši tā viss gūst jēgu un patiesu prieku un laimi.

Dodoties prom no konferences, es biju tiešām uzlādēts ar Dieva labo Garu un ieguvu jaunu iedvesmu un entuziasmu kalpot Viņam arvien vairāk un iepazīstināt ar Dievu sev tuvos cilvēkus.

REBEKA KORULE, Rīgas 1. draudze

Tikko nopļautas zāles smarža, plaši pieneņu lauki, daudz jauniešu, draugu, tuvāko un noslēpumaina neziņa par to, kas mani vēl sagaida – lūk, kā iesākās mana pirmā konference. Tas, ko zināju par konferenci, mani ieintriģēja, jo kuram gan nepatīk uzzināt ko jaunu, iepazīties ar patiesi labiem un atsauceīgiem cilvēkiem, pavadīt laiku lietderīgi, un kā odziņa tam visam – pavadīt laiku ar mūsu labo un mīlošo Dievu?

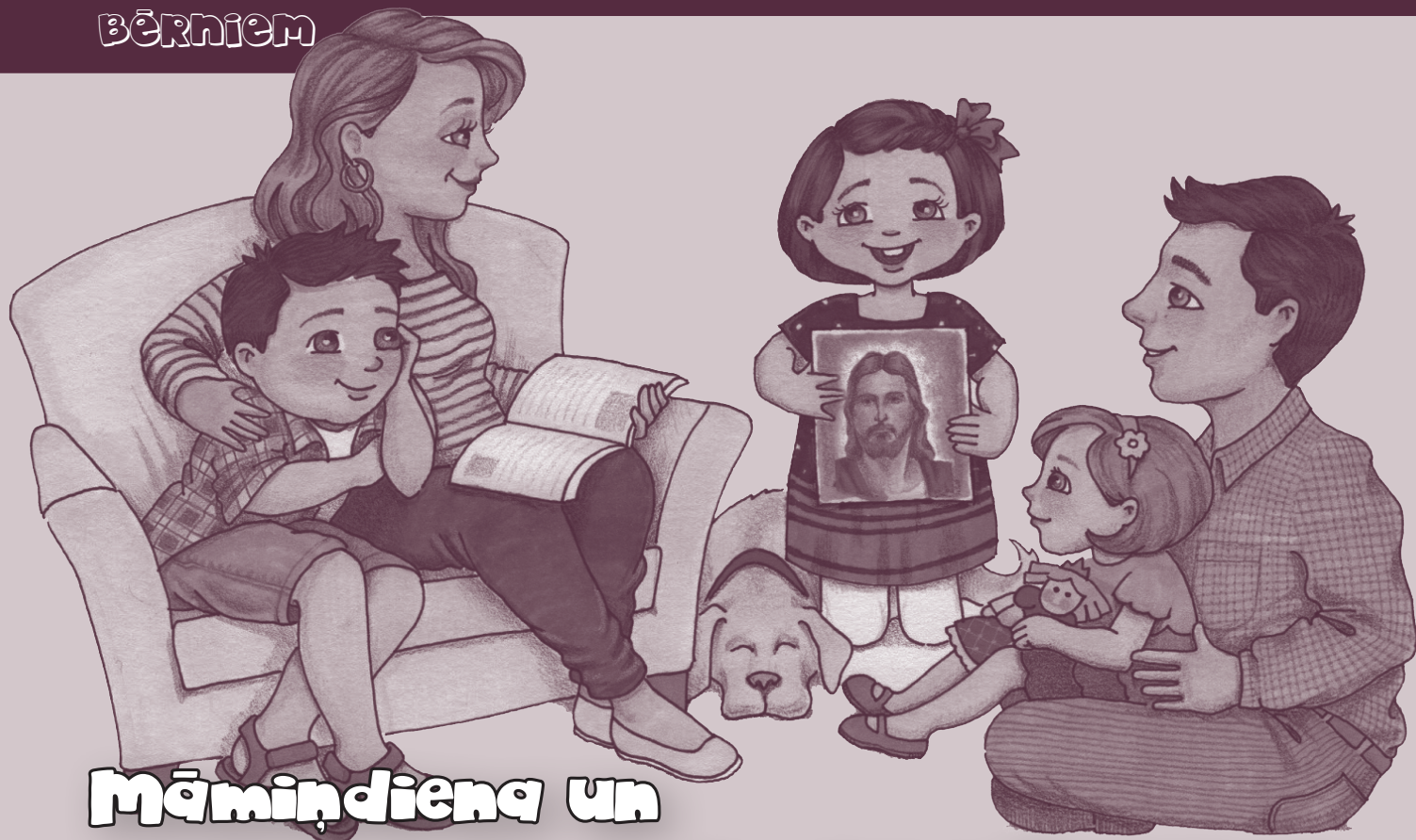
Konferencē man bija iespēja dzirdēt liecības, dzīves pieredzes un redzēt, cik gan Dievs ir labs! Ikdienu steigā es pat nebiju pamanījusi, cik ļoti biju izslāpusi pēc Dieva, attiecībām ar Viņu un laiku, kuru vienkārši varēju pavadīt Viņa sabiedrībā starp cilvēkiem, kuri mīl Dievu. Tematisko galdiņu tēmas tā vien vilināja ikkatru interesentu uzzināt, kā ikdienas darbus un attiecības vēl vairāk savienot ar Dieva vadību. Līdzsvars starp došanu un saņemšanu, runāšanu un ieklausīšanos, mācīšanos un atpūtu ir jāatrod ik dienas no jauna, lai neizsmeltu sevi un darītu labu arī apkārtējiem.

Dzirdētās uzrunas un diskusijas pie apaļajiem galdiņiem manī raisīja jaunas atziņas. Viss sākas ar domu, tai seko vārdi un rīcība. Kādas ir mūsu domas? Dzīves pieredze, dzirdētās liecības un stāsti mani pildīja visu konferences laiku. Visiem konferences dalībniekiem bija iespēja justies patiesi mīlētiem, jo konferences komanda bija parūpējusies par ikviena labsajūtu – PALDIES viņiem un PALDIES Dievam!

Pēc konferences manī joprojām ir vēlme uzzināt, cik gan Dievs ir labs, cik daudz dāvanu mums ir dots! Atklāt Dievu ik dienas no jauna, atklāt jaunas durvis uz mīlestību, atklāt jaunas Dieva dāvanas mums, atklāt aizvien jaunas atbildes uz mūsu jautājumiem! Lūk, ko mana sirds dedzīgi vēlas ik sekundi!

Šī bija mana pirmā konference, bet noteikti ne pēdējā. Pacietīgā nepacietībā gaidīšu jau nākamo!

Māmiņdiena un Ģimenes svētki

KRĀ: Krū, kur ir mamma?

KRŪ: Jau aizdevās projām uz dārzu.

KRĀ: Tur nu gan viņu sagaida milzīgs pārsteigums! Kā man gribētos dzirdēt, ko mamma teiks, kad ieraudzīs izravētās puķu dobes!

KRŪ: Droši vien būs ļoti izbrīnīta. „Kurš gan to paveicis?” viņa domās.

KRĀ: Jā, un tad viņa steigsies uz siltumnīcu pēc puķu stādiņiem, kurus šodien plānoja stādīt jaunajā akmens dārzā.

KRŪ: Bet tad ieraudzīs, ka visas puķītes jau ir iestādītas!

KRĀ: Ai, kā viņa brīnīsies! Vai ne?

KRŪ: Kā tad! „Kas gan te notiek?” viņa neizpratnē jautās.

KRĀ: Un pēc tam mamma droši vien izdomās taisīt dobes sīpoliem, burkāniem, bietēm un pētersīļiem.

KRŪ: Bet tās jau būs uztaisītas!

KRĀ: Krū, tas darbiņš gan tev bija grūts, vai ne?

KRŪ: Nu, zemes rakšana nav tā lielākā izklaide, pēc kā varētu ilgoties viens vārnu puika, bet mammai par prieku es varētu aprakties apkārt zemeslodei, ja vajag!

KRĀ: Tu to nevarētu gan! Tev patraucētu okeāni un jūras, bet mūsu mīļajai mammai šodien dārzā tiešām būs pārsteigumi pa pilnam!

KRŪ: Un kad viņa vēl pamanīs ķiršu kociņu, ko tētis vakar iestādīja, viņa tiešām apraudāsies no laimes. Kārtīgos Māmiņdienas svētkos tieši tā arī vajag būt!

KRĀ: Labi, es tagad iešu paskatīties, kā tētim virtuvē veicas ar kūkas cepšanu.

Bet pēc tam atkārtosim apsveikuma dziesmu mammai.

KRŪ: Man, māšuk, šķiet, ka mūsu mamma ir vislieliskākā uz visas pasaules!

KRĀ: Protams. Arī tik pirmklasīgu tēti, kāds ir mūsējais, nekur citur neatrast!

mamma: Un man šķiet, ka man ir visjaukākie un mīļākie bērni.

KRĀ: Mammucīt, tu jau esi mājās? Tik ātri?

mamma: Kā gan citādi. Dārzā kādi mīļi un darbīgi rūķīši visus darbiņus jau bija padarījuši.

KRŪ: Vai tev ir aizdomas, kas varētu būt tie čaklie rūķīši?

mamma: Man šķiet, es viņus ļoti labi pazīstu, un tie ir mani mīļie vārnulēni. Jūs esat krietni pastrādājuši!

KRĀ: Mēs nebijām vieni. Tētis arī bija mūsu komandā.

KRŪ: Vai tev bija liels pārsteigums un prieks?

KRĀ: Vai tu apraudājies?

mamma: Kāpēc gan man būtu jāraud?

KRĀ: Krū teica, ka tu apraudāšoties aiz laimes, kā tas pienākas kārtīgā Māmiņdienā.

mamma: Es biju pārsteigta un ļoti priecīga. Kā jums tas ienāca prātā? Paveikt tik lielus un grūtus darbus?

KRŪ: Mēs to izlasījām Bībelē.

mamma: Bībelē?

KRĀ: Jā. Tur ir rakstīts viss par mīlestību.

KRŪ: 1.Jāņa vēstulē mēs izlasījām: „Bērniņi, nemīlēsīm vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem... un patiesību.”

KRĀ: Tā nu mēs ar šiem darbiņiem gribējām tev pateikt, ka mēs tevi, mammucīt, ļoti, ļoti mīlam un katru rītu DIEVAM pasakām paldies par tevi un par tēti!

KRŪ: Mēs jau esam lieli un varam daudz ko izdarīt, lai tev būtu vieglāka un jaukāka dzīve.

KRĀ: Mēs izlasījām Bībelē arī par domu sakārtošanu. Tur ir rakstīts: „Domājiet par to, ka varat labu darīt...”, un izrādās, tas ir tik patīkami.

KRŪ: Jā, un es vēl izlasīju: „Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami...”

TĒTIS: Tieši tāpēc jau mēs viens otram esam. Bet nu, vārnēnu ģimenīte, svētku kūciņa jau gatava!

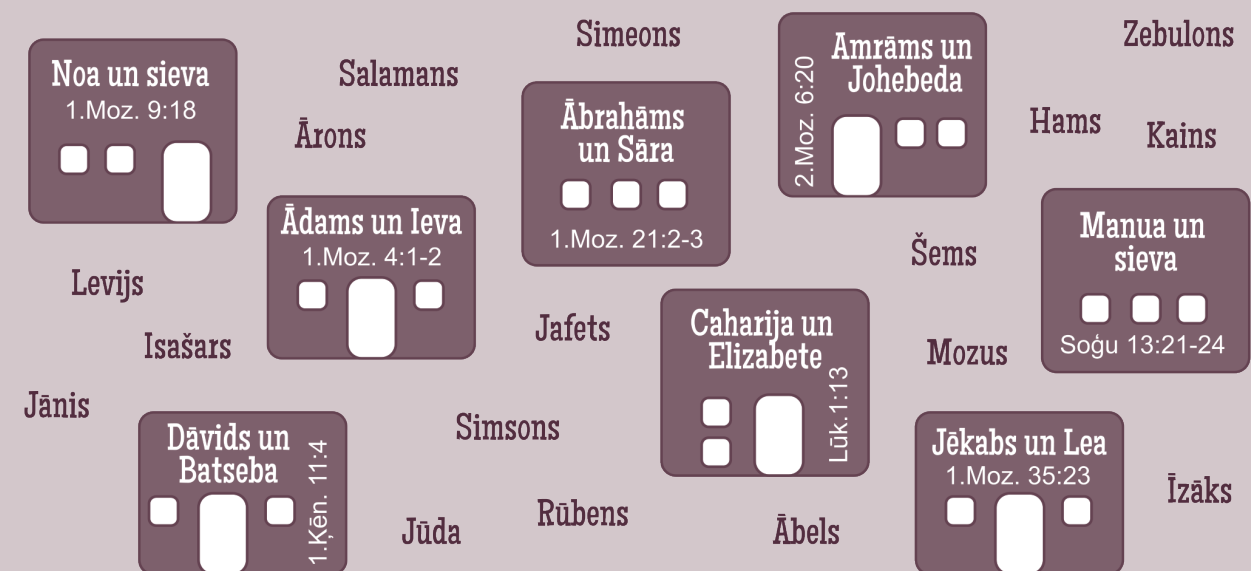
KRŪ: O, tēt, smaržo vareni!

KRĀ: Lai arī jums, bērni, un visai jūsu ģimenei jauka un saulaina Māmiņdiena un Ģimenes svētki!

Krū: Kā arī darbīgs un svētīgs pavasaris!

UZPEVUMS

Bērni ir aizklīduši rotaļās. Palīdz viņiem nonākt mājās pie saviem vecākiem, uzzīmējot taciņas no bērna līdz mājiņai!

Savieno punktus skaitļu secībā ar līnijām. Apstāties pie katras zvaigznītes un pārtrauc līniju līdz nākamajai zvaigznītei. Tad turpini savienot punktus ar līnijām līdz nākamajai zvaigznītei. Pēc tam izkrāso uzzīmētos burtus!

saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam Kungam. /Kol. 3:20/

Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

Intervēja
Guntra Ruško

DIEVA MĪLESTĪBAS TRAUKS

9. un 10. aprīlī notika Baltijas ūnijas konference vecākiem un skolotājiem, kuras sagatavošanā un noorganizēšanā lielāko darbu paveica draudžu savienības Bērnu kalpošanas nodaļa. Konference bija kupli apmeklēta no visām trim Baltijas valstīm. To apmeklēja arī daži citu konfesiju pārstāvji no Latvijas, kuri bija patīkami gandarīti par dzirdēto un piedzīvoto. Iepazīsimies tuvāk ar vienu no konferences lektorēm – Karenu Holfordi.

Karena Holforde ir Transeiropas divīzijas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja (psiholoģe, grāmatu autore), kura, strādājot ar bērniem un ģimenēm, ir sapratusi, ka bērns ir jāattīsta raksturs, bet nevis jārunā, kā tas jādara, lai, pieaugot Dievā, varētu saņemt šo mīlestību no Viņa un redzēt, kā tā ieplūst mūsu bērnos. Viņas lielākais jautājums pieaugušajiem ir: „Vai jūs esat kā lietussargi, kuri nosedz bērnus, ka viņi nevar saņemt Dieva mīlestību, vai kā trauki, kuri palīdz sakopot šo Dieva mīlestību, ka bērni to var saņemt?”

Karena, vispirms lūdzu sniedz savu vizītkarti un iepazīstini ar sevi?

Es esmu angliete un precējusies vairāk nekā 34 gadus. Mans vīrs Bernijs ir draudzes mācītājs Skotijā, kā arī Apvienotās karalistes ūnijas Skotijas misijas prezidents. Mūsu ģimenē aug trīs pieauguši bērni un trīs mazbērni. Mums ļoti labi patīk būt vecvecākiem. Savu literāro karjeru es uzsāku jau sešu gadu vecumā, un lielu prieku sagādāja

ieraudzīt sevis rakstītos rakstus vietējā avīzītē. Tad es nolēmu uzrakstīt par rakstiņam dienā. Mana pirmā grāmata, „The Loneliest Grief” („Lonelaistes skumjas”) tika publicēta 1994. gadā, bet drīz pēc tam sekoja „Please God, Make my Mummy Nice!” („Lūdzu, Dievs, iepriecini manu mammu!”). Tagad manā sarakstā ir astoņas grāmatas un daudzi raksti kristiešu žurnālos, galvenokārt par tematiem, kas saistīti ar ģimeni. Man ir raksturīgs radošums, kas pieņemta manai māmiņai, tādēļ savos meklējumos un tālāk izglītošanās ceļos es ieguvu maģistra grādu kā ģimenes terapeite un kopā ar vīru esmu strādājusi par Ģimeņu un Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāju Dienvidanglijas konferencē.

Bet sākotnēji mācījos Amerikas Savienotajās Valstīs Endrjūsa Universitātē un kļuvi par sertificētu ģimenes dzīves pedagogu.

Kādā sakarā Jūs esat Latvijā?

Esmu ieradies kopā ar Lindu Mei Lin Kohu, Ģenerālkonferences Bērnu kalpošanas vadītāju, un Klāru Sančesu

Šūtti, Transeiropas divīzijas Bērnu un Sieviešu kalpošanas nodaļu vadītāju, jo mēs piedalāmies Vecāku un skolotāju konferencē Rīgā. Tieši tāpēc, lai labāk izskaidrotu, kā darboties vecākiem, skolotājiem, un kā viņiem palīdzēt.

Lindu es pazīstu jau vairāk nekā 10 gadus, un arī Klāru jau vairākus gadus, jo viņa mani uzaicināja uz Holandi, kad tur strādāja un veidoja Ģimeņu nometnes. Gatavojoties šim semināram, katra mēs savu tēmu izveidojām mājās, bet tad, kad sanācām kopā, izrādījās, ka esam bijušas vienotas Svētajā Garā, jo viena tēma papildina otru.

Esmu sarakstījusi arī grāmatas tiešā sadarbībā ar Lindu Ģenerālkonferences vajadzībām. Vēl esmu izstrādājusi lūgšanas kalendāru bērniem un pielūgsmes grāmatas, kā mācīt bērniem pielūgt Dievu, kā kopīgi slavēt Dievu, kā iemācīties atmiņas pantus. Un prieks, ka Latvijas draudžu savienības Bērnu kalpošanas nodaļa ir ieinteresēta šīs grāmatas tulkot un veidot atsevišķu semināru.

Kādas bija tēmas, kuras tieši Jūs bijāt

sagatavojusi šai konferenci?

Viena no tēmām bija „Kā attīstīt bērnam rakstura īpašības”. Strādājot ar bērniem, es esmu sapratusi, ka mums ir jāattīsta raksturs, bet nevis jārūnā, kā tas ir jādara. Tas palīdz mums fokusēties un saprast mērķi, kā panākt, lai attīstītu bērniem labu raksturu.

Es arī runāju par to, kā saglabāt emocionālo balansu. Jo mēs ļoti reti runājam par bērnu emocionālo stāvokli, kas ir ļoti svarīga lieta. Bet es saku, ka tas ir ļoti svarīgi, lai attīstītu viņu nākotnes garīgo un emocionālo nostāju. Tas ir jāattīsta bērnam jau augot no pašām mazām dienām. Ļoti svarīgi, lai bērns saprastu, kādas ir viņa emocijas un kā tās var lietot. Man arī uzdeva jautājumu par kādu bērnu, kurš ir ļoti... nu tā kā stresa pilns, nemierīgs. Un kā bērni var piedzīvot mīlestību, ja viņi pirms tam ir piedzīvojuši atraidījumu? Daži bērni ir tik ļoti izslāpuši pēc mīlestības, ka ir nepieciešams ilgs laiks, lai dziedinātu viņu dvēseles un to, kas ir noticis ar viņiem pagātnē. Man ir arī sagatavota prezentācija, kā mēs varam izveidot šīs mīlošās attiecības un kā dziedināt to, kas ir noticis pagātnē. Es gribu redzēt, kā plūst šīs Dieva mīlestības straumes. Jo vairāk mēs saņemsim mīlestību no Dieva, jo vairāk mēs varēsim iedot bērniem. Mēs palīdzēsim viņiem tikt piepildītiem ar Dieva mīlestību. Es bieži prasu vecākiem: „Vai jūs esat tā kā lietussargi, kuri nosedz bērnus, ka viņi nevar saņemt Dieva mīlestību?”

Jums pašai ģimenē aug trīs bērni. Latvijā dažās ģimenēs aug tikai viens bērniņš, dažās vairāki bērni, dažkārt ar vienu no vecākiem, jo otrs ir devies darbos ārpus Latvijas. Ko tas dod, ja ģimenēs aug kopā vairāki bērni?

Protams, abi vecāki ir ļoti svarīga lieta ģimenē, bet daudzās ģimenēs ir šādas problēmas, un jo vairāk bērnam ir kontakts ar vecākiem, jo labāk. Ja šīs attiecības ir īpašas un ja bērns tās izbauda, tad tas ļoti palīdz viņam izaugsmei. Tātad gan pieaugušajiem, gan bērniem ir kādi jautājumi, uz kuriem viņiem jāatrod atbildes savā dzīvē. Šie jautājumi ir atkarīgi arī no situācijām, kurās atrodas gan bērni, gan kādās situācijās ir šīs ģimenes.

Un šie jautājumi ir: „Vai tu patiešām mani mīli? Vai es tev esmu īpašs? Vai tu būsi man līdzās, kad man tevi vajadzēs? Vai tu vienmēr būsi man līdzās?” Un tie ir galvenie cilvēku jautājumi, kurus viņi uzdod. Mēs šos jautājumus prasām Die-

vam un mēs tos prasām arī viens otram. Var būt ne kā jautājumus, bet kā mūsu iekšējās vēlmes. Kad mēs zinām, ka šīs atbildes uz šiem jautājumiem būs pozitīvas, tad mums būs šī ciešā sadarbība savā starpā.

Daudzkārt savās lekcijās Jūs uzsvērāt, ka bērnos ir jāieklausās, es vēlreiz gribētu, lai Jūs uzsverat šo vārdu „jāieklausās” un cik tas ir svarīgi, un ko tas atrisina bērnam nākotnē.

Tiešām, ir ļoti svarīgi, lai mēs veltītu laiku un ieklausītos savos bērnos. Salamaņa pamācībās ir teikts, ka runāt bez klausīšanās ir mulķība. Šajā kabinetā, kurā mēs atrodamies, uz sienas rakstīts: „Prasi – nekautrējies!” Kā mēs varam zināt, ko viņi vēlas, kā mēs varam zināt, kas viņiem ir vajadzīgs, ja mēs viņos neklausāmies? Mums ir jāsaprot, kas notiek mūsu bērnu sirdīs, lai mēs zinātu, kā viņus labāk mīlēt, kā viņiem dot to pašu labāko. Un viņi bieži vien nesaka, kas viņiem vajadzīgs. Jā, un mums jāmeģina iemācīties saklausīt to, ko viņi pat nepasaka, un saprast, kas viņiem ir vajadzīgs. Piemēram, ja viņi saka: „Mums nepatīk skola,” varbūt viņi patiešībā saka: „Man vajag kādu palīdzību! Man bija slikta diena skolā, man vajag atbalstu! Man vajadzīgs iedrošinājums.” Kad es ieklausos bērnu teiktajā, tad ir kādas 10 lietas, kuras es cenšos saklausīt. Tās ir lietas, kuras uzlabo attiecības. Katru reizi, kad mēs izpildām šīs vajadzības, mēs kā tādu saiti izveidojam savā starpā. Un jo vairāk mēs šos pavedienus savijam, jo ir stiprāka šī virve. Kad mēs šīs vajadzības neizpildām, mēs it kā pārgriežam šo virvi. Un šīs 10 vajadzības ir:

1. Pieņemšana. Bībelē ir teikts: pieņemiet viens otru Kristū, kā Es jūs esmu pieņēmis.
2. Atzinība. Es pateicos – esmu pateicības pilns.
3. Zināt, ka esmu tev īpašs, ka es esmu novērtēts.
4. Uzmanība – pievērsta uzmanība.
5. Laiks – es gribu, lai tu pavadi kopā ar mani laiku, ka tu pavadi laiku manā pasaulē.
6. Apskāvieni (samīlošana). Pieskārieni, pieķeršanās, mīlestības jūtas. Mēs gribam justies komfortabli, kad mēs esam kopā. Kad es esmu noskumis, lai tu esi kopā ar mani, kad es esmu noskumis, lai tu jūti līdzī man. (Rm.12:15)
7. Iedrošinājums. Pāvils ir teicis: iedrošiniet viens otru.
8. Cieņa. Pacelt vienam otru, pacelt arī

savus bērnus, cienīt viņus.

9. Drošība. Zināt, ka es esmu drošā vietā.

10. Atbalsts. Kad es, piemēram, saku, ka man ir nepieciešama palīdzība un kad man palīdz.

Tās ir 10 lietas, ko es cenšos saklausīt un saprast, kas viņiem ir vajadzīgs. Es cenšos saprast, kas viņiem patiešām ir vajadzīgs, lai saprastu, kā man viņiem palīdzēt. Tas ir ļoti labs veids, kā klausīties bērnos. Kad es vadu semināru vecākiem, man ir tādas kartiņas pie sienām salīmētas, kur ir uzrakstīts, ko bērni saka. Es uzdodu vecākiem jautājumu, lai viņi pārdomā, ko šajā brīdī bērns tiešām grib, kas viņam ir nepieciešams. Tur varētu vēl daudz stāstīt, bet tās ir tikai dažas lietas, kas ir noderīgas darbam ar bērniem.

Vai šī ir jūsu pirmā vizīte Rīgā?

Nē, esmu jau te bijusi iepriekš, un man te ļoti patīk. Es saku cilvēkiem: „Brauciet uz Rīgu, šeit ir kā Vīnē, tikai lētāk!” Un es visiem iesaku doties uz „LIDO” pusdienās, kur mēs devāmies uz slidošanu kopā ar vīru apmēram pirms 11 gadiem, kad notika Ģimeņu kalpošanas apmācības.

Intervijas nobeigumā, kādu novēlējumu Jūs vēlētos atstāt lasītājiem?

Tas noslēpums, ko es esmu atklājusi, ir, ka mums ir jātuvojās Dievam un jāpieodzīvo Viņa mīlestība. Jo mēs nevaram dot citiem, ja mēs paši nesam saņēmuši. Jo mēs dzīvojam pasaulē, kur ir ļoti daudz salauztas un sabojātas attiecības. Dievs ir teicis, ka nav labi būt vienam. Mēs esam nepieciešami viens otram. Lai mēs saprastu šo Dieva mīlestību, mums tas ir jāpieodzīvo pašiem un jāizprot caur cilvēciskām attiecībām. Jo vairāk mēs sapratīsim, cik ļoti Dievs mūs mīl, jo vairāk mēs varēsim mīlēt savas ģimenes un savus bērnus. Un jo vairāk mēs sapratīsim Dieva piedošanu un Viņa pieņemšanu, jo vairāk mēs to varēsim parādīt apkārtējiem, bet tā ir ļoti grūta lieta. Un ja mēs pilnībā nesaprotam Dieva mīlestību, mēs parādām nepareizu Dieva attēlu attiecībās ar apkārtējiem cilvēkiem. Tas ir vajadzīgs īpaši tajās attiecībās, kad viens no vecākiem nav ģimenē, īpaši ja tēva nav, jo bērnam ir jāzina, ka Dievs Tēvs ir ļoti tuvu viņam, ka Viņš ir ļoti ieinteresēts viņa dzīvē. Ja mums nav šis otrs partneris, mums jābūt ļoti savienotiem ar Dievu. Tas palīdzēs vienot ģimeni, kad mēs būsim atšķirti viens no otra.

LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS

10.-14. augusts
MAZIRBE 2016

LIELĀ

TELTS SANĀKSME

**1. REIZI
LATVIJĀ**

Visas Latvijas adventistu
pasākums – iedvesmojoša
nometne vairāku dienu
garumā netālu no jūras.

NOMETNES MĒRĶIS:

sadraudzība, atmoda un motivācija
evanģelizācijai, kalpošanai.

ĒDINĀŠANA, NAKŠŅOŠANA:

plašās cenu un komforta
variācijās, lai padarītu
pieejamu ikvienam.

Viesrunātājs:
RONS KLUZĒ

STEIDZIES REĢISTRĒTIES!

Iegūsti sev piemērotāko
komforta un cenu izvēli!

REĢISTRĀCIJA: ejuz.lv/mazirbe2016 VAI
teltssanaksme@gmail.com

INFORMĀCIJA: 202 358 66 VAI 265 437 81